

Az IDŐK JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

Küldöttértekezlet = 2002

2002/5-6

küldöttértekezlet – 2002. május 19–20.

Vigasztaljátok népemet...	4
Beszámoló a határozathozó bizottság munkájáról	6
Országos tisztviselő kar	8
Hitelesített prédikátorok	9
Hitelesített hétvégi igehirdetők	10
Adventtábor	10

megújulás és reformáció

Ellen G. White küldetése a maradék egyházban	11
--	----

gyermekoldal

A kolibri	14
Keresztség a Balatonban	15
A szavakon túl	16

hírek

Gyermekszületés, esküvő, keresztség	19
-------------------------------------	----

testvéreink emlékére

Gyaraki Imréné, Hagymássy Béla	20
--------------------------------	----

„Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet.

Világosítsa meg az Úr az Ő orczáját terajtd, és könyörüljön terajtd.

Fordítsa az Úr az Ő orczáját tereád, és adjon békességet néked.” (IV. Móz. 6:24–26)

Vigasztaljátok népemet...

Bevezető áhítat

Ha valaha volt igei útmutatásra, és a menny egészen kézzelfogható jelenlétére szükség, az a mai alkalom. Nem akarok olyan emlékeket a felszínre hozni, amelyekre nem szívesen emlékezünk, de az elmúlt küldöttértekezletek viharosnak mondható hangulata minden bizonytalansággal ott él mindannyiunk tudatában. A téma-választásnál az a kérdés foglalkoztatott, hogy vajon milyen hangot lehetne megütni, és milyen gondolatokat kell a felszínre hozni ahhoz, hogy itt a dolgok a jó Isten akaratával a legmesszemenőig találkozzanak, minden egyes ügyes-bajos dolgunkat igazán keresztény léggör szellemében beszéljük meg. Sokat vívódtam, hogy milyen igéket válasszak. Először arra gondoltam, hogy a Filippibeliekhez írt levél 1:27 versét kellene felidézni, amely a prédikátori szolgálatnak egyik lényeges mozzanatáról szól. Ott az áll, hogy „*a Krisztus evangéliumához méltó módon viseljétek magatokat*”. Nyugodtan ide érthetem magamat is. A Krisztus evangéliumához méltó módon viseljük magunkat, hogy egy szívvel és egy lélekkel foglalatoskodjunk és legyünk jelen abban a szolgálatban, amelyet Isten bízott ránk. Katonai szakkifejezés szólal meg ebben az igében, ahol a Krisztus evangéliumához való méltó viselkedés a helytállásban ölt testet. Az együttszenvedés a másik. Ugyancsak katonai szakkifejezéssel mondja Pál Timótheusnak, hogy „*te azért a munkának terhére hordozzad, mint a Krisztusnak jó vitéze*”. Azt olvashatjuk itt, hogy vállald az együttszenvedést mint Jézus Krisztus jó vitéze. Úgy gondolom, hogy ez az együttszenvedés közösséget formáló erő is lehet. Ez a küzdelem nem a másik ember irányában hat, ugyanis csak két irányban lehet küzdeni: A levegőbeli hatalmasságokkal, és önmagunkkal, egymással nem. Ezt jelenti a Krisztus evangéliumához méltó viselkedés.

Mindezek után lapozzuk fel Ésaiás könyve 40. fejezete 1–2/b verseit, majd a 44. fejezetet:

„*Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy vége van nyomorúságának...*”

Amikor a prédikátori szolgálatomat elkezdtem, a

laodíceai üzenet volt a kedvenc igehelyem. Azt hiszem, hogy minden kezdő prédikátor beletéved ebbe, hogy a hibákat ostorozza, és elmarasztalja a gyülekezeteket. Itt sincs rendben a dolog, ott sincs, itt is van kifogásolni való, ott is. Amerikában hallottam az ellenkezőjét. Azt mondta nekem egy prédikátor. Tudod mit!? Dicsérd a gyülekezetet, meglátod, hogy meg fognak szeretni. Úgy éreztem, hogy ez is fals dolog. Az egyik is, a másik is. Úgy gondolom, hogy a hibákról szükséges beszélni, és a felelőtlen dicsérgetést is a megfelelő irányba kell terelni. A Biblia itt másról szól. Azt olvassuk, hogy vigasztaljátok népemet.

Hadd fogalmazzak személyesen. Nemcsak ti éltétek úgy át ezt az elmúlt időszakot, hogy nem volt sem éjjelet, sem nappalotok, hogy mi lesz Isten népével, mi lesz velünk. Hogyan tovább? Mi mindent kell még átélnünk? Várható-e kiemelkedés ebből az állapotból? Nagyon sokszor voltam én magam is úgy, hogy járkáltam fel és alá otthon. Nem volt egy ép ötletem, nem volt semmihez kedvem. Múltak az órák üresen és tartalom nélkül, mert nem tudtam függetleníteni magam attól, ami a köreinkben, életünkben történt. Ehhez társult egyfajta bizonytalanság. Nem egy testvérrel találkoztam, aki felvetette a kérdést: Esetünkben hogyan alkalmazható a gamálieli tanács? Egyes vallástörténeti kutatók azt is tudni vélik, hogy egy közösség egy ilyen újonnan szerveződő közösség életképessége 20–25 éves ciklusokban mérhető. Ha az első 25 évet túlélte, akkor van esélye a következő 25 évre.

A jelenlegi válság is éppen a 25 éves időszak elteltével jelentkezett. Igaza van a vallástörténeti kutatással foglalkozónak? Elértük azt a kritikus időszakot és ennyi volt a történetünk? Gamáiel tanácsából az következik tehát, hogy amennyien vagyunk, annyi felé megyünk? Hogyan lehet mindezt feldolgozni? Mindig arra gondoltam, hogy nem, ez nem lehet. Ez az Isten népe, akkor is ha mi olyanok is vagyunk, amilyenek... Akik őszintén és becsülettel vállalták az Isten útját, nem szabad, hogy csalódjanak. Egy testvérünk, aki már nincs közöttünk, azt mondta, hogy egy tag lehet olyan, amilyen a maga helyén, de az egyházára fel akar nézni. Ő erőt és bizakodást akar nyerni, hogy az egyháza erős és áll mint a szikla, megingathatatlan.

A Biblia a prédikatori hivatás egyik alapelemévé teszi, hogy „*Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdesétek néki, hogy vége van nyomorúságának...*” Nyilván, nem azt értette ezen a próféta, hogy üres frázisokkal kellene bármikor is előállni. Nem kell olyan hangulatot kelteni, amely hangulatilag, érzelmileg rendezi át az embereket, de a háttérben nincs igazi tartalom. Néhány dolgot megértettem, hogy mi is következik abból, hogy van Istennek népe. Egy énekünk is kifejezi ezt a bizalmat és reménységet, hogy az „soha tönkre nem mehet”. Válságos pillanatokban – úgy gondolom – ez erőt és támaszt ad. Ez az Isten népe, amelynek életében lehetnek és vannak is nehézségek, amelyekre a próféciák is utalnak. Ezek fokozódnak, de mindig kell egy biztos pont az életünkben, amely segít a talpraálláshoz, a talpon maradáshoz. Ez az Isten népe, az Istené és ezért nem mehet tönkre. Az Istentől való elhívásnak engedve indultak el emberek, őszintén éltek meg keresztségüket, vágyakoznak az isteni elhívás jutalmára. Testvéreinket nem lehet bizonytalanságban tartani. A prédikatori hivatásnak ezen a ponton a vigasztalás, a reménykeltés a feladata.

Ésaiás könyve 44. fejezete 21–26. verse így szól:

„*Óh emlékezzél meg Jákób ezekről és Izráel, mert az én szolgám vagy te, én alkottalak téged, én szolgám vagy, Izráel! Nem feledlek el. eltöröltem álnokságaidat mint felleget, és mint felhőt, bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak. Örüljete egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltatok földnek mélységei, ujjongva énekeljete hegyek, erdő és benne minden fa, mert megváltotta az Úr Jákóbot, és Izráelben megdicsőíti magát. Így szól az Úr, megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, aki mindent cselekszem, aki az egeket egyedül kifeszítem, és kiszélesítem a földet magamtól. Ki a hazugok jeleit megrontja, és a varázslókat megbolondítja, a bölcséket megszégyeníti, és tudományukat bolondsággá teszi. Aki szolgája beszédét beteljesíti, és véghez viszi követői tanácsát, aki így szól Jeruzsálemnek: Lakjanak benne! és Júda városainak: Megépíttessenek! és romjait felállatom!*”

Nyilván egy adott történelmi közegben és keretben hangzott el mindez. Tudjuk, hogy a visszatérő foglyoknak adott ígéret szólal meg itt: Jeruzsálem újra nagy lesz és dicsőséges, a romlás építésére és az ösvények megújítására is sor kerül. Szeretném most a mi helyzetünkre aktualizálni mindezt. Hadd mondjam el személyes tanúságtételként, hogy a kilátástalanság érzése az elmúlt hetekig fokozódott bennem. Sokszor próbáltunk beszélgetni a prédikátor értekezleteken a felmerülő problémákról, de ezeket az értekezleteket át-meg át-járta a bizalmatlanság légköre. Mindig rosszabb szájjázzel mentünk haza. Bevallom becsülettel, hogy voltak emberi törekvések is. Voltak a fennálló feszült helyzet megoldására irányuló emberi megnyilatkozások, amelyek nem voltak időtállóak. A legközelebbi alkalommal minden ott folytatódott, ahol az elmúlt alkalommal félbe maradt. Be kellett látnunk azt, hogy bizalmat, előre lépést nem igazán lehet művi úton előállítani. A leg-

utóbbi prédikátorértekezleten, Törökkoppányban elértük a mélypontot. Úgy gondoltuk, hogy ennél mélyebbre már nem kerülhetünk. Egyes testvérek azt mondták: Úgy vélik ez lesz az utolsó prédikátorértekezletünk, amelyről hazamegyünk és nem tudjuk, hogy mi lesz ezután. Aztán – ahogy ez már korábban is világgossá vált –, munkatársaink kis csoportja visszahúzódtott, és buzgón, odaadóan imádkozott a megoldásért... és nem hagyták abba. Voltak egymondatos imák, de mindegyik igazán szívből fakadt. Egy óra elteltével, mintha csak a szél fújta volna el az addig tapasztalható feszültséget. Olyan megnyilatkozásokat tapasztaltunk, amelyekre régen nem volt példa közöttünk. Egy halvány emlék azért még él bennünk. 1985-ben, amikor az 1888-as üzenetet vettük át, igen-igen közel kerültek emberek egymáshoz. Munkatársak tettek le régi fájdalmakat és nyomorúságot. Ezt meghaladó tapasztalatban volt részünk idén Törökkoppányban, amelyről tudjuk, hogy reménységet kelt de, amire nagyon kell vigyáznunk. „*Örüljete egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltatok földnek mélységei, ujjongva énekeljete hegyek, erdő és benne minden fa, mert megváltotta az Úr Jákóbot, és Izráelben megdicsőíti magát!*” Az ígéret reménysége ébred, de hogy célba jut-e, ez a kedvező folyamat kiteljesedik-e, rajtunk múlik.

Úgy gondoljuk, mi, akik együtt voltunk azon az értekezleten, hogy olyan bizalmi alap született – amely törekeny és nagyon sebezhető –, de tenyérnnyi felhőként mégis nagy eső zúgását jelzi. Örülnék annak, ha a küldöttértekezlet is ennek a jegyében zajlana. Sok mindent meg kell beszélünk, és bizonyára elő is kerülnek majd a „nehéz kérdések”.

Közösségünkben azért vált időszerűvé a vigasztalás üzenetének megszólaltatása, mert testvéreink jelentős része nem tudott mit kezdeni a történetekkel. Belecsöppentek valamibe, átéltek valamit, amelyet valaki így fogalmazott meg: „Azt látjuk, amit egy nehéz sorsú gyerek, hogy a szüleink veszekednek.” Ezzel a gyerek azonban még nem tud mit kezdeni. A gyerek tehetetlen, gyötrődik, vergődik. Nincs hova menjen, vagy ahová menni lehetne, ott éppen feszültség van és maga marad a bajával. A gyerek a feszültséget önmaga általában nem tudja feldolgozni belső törés nélkül. Ezért arra kérlek benneteket, hogy a konkrét problémákkal abba a közegbe menjete majd, ahova ezek tartoznak, mert jó lenne, ha közös erőfeszítéssel, Isten Lelkébe kapaszkodva tovább építenénk a bizalmat.

Amit most hallotok, az bizonyágtévésnek jó, de az áldás légkörét, lelkiületét a maga teljességében mégsem tudjuk továbbadni. Mivel nem lehetetek mindannyian ott Törökkoppányban, és emiatt nem tudjátok az ott történeteket teljesen átérezni, ezért arra kérünk Benneteket, hogy fogadjátok el tőlünk. Ez valóság volt, megtörtént. Reméljük, hogy a megnyilatkozásainkból is kitűnik, megváltozott az egymáshoz való viszonyunk. Nem csupán az történt – amit a legutóbbi körlevelünkben megfogalmaztunk –, hogy most már beszélünk egymással, hiszen ennél lényegesen többről van szó. Akarunk együtt dolgozni, és el sem tudnák képzelni a másik nélkül a közös munkát. Mindez nem azt jelen-

ti, hogy egy adott pillanatban nem kell a múltról beszélni, és a bizalom jegyében tényleg „kibeszélni” azt. Úgy gondoljuk, erre már megvannak a reális lehetőségek.

Még egyszer hadd idézzem az igét: „*Örüljetekek egek, mert az Úr végbe vitte*”. Amit mi a legnagyobb emberi erőfeszítéssel, és a legnagyobb jóakarattal nem tudunk elérni, azt az Isten egy pillanat alatt véghezvitte. De hozzáteszem: az áldás nagyon sebezhető és rendkívül érzékeny, ha ez eltörik, nincs aki összeragassza.

Felvetem azt a kérdést, hogy mi van akkor, hogyha ezt mi csak álmodtuk és mindez nem volt valóság? Ha ezt valóságnak fogjuk fel és jóhiszeműek vagyunk, bizalmat szavazunk, és nincs nyitás a másik fél részéről – kinek ártunk vele? Van egy mondás, amelyet egy bíboros mondott, és megjegyezendő: „Jobb Krisztust várni amikor nem jön, mint nem várni, amikor jön.” Mi kárunk származik abból, ha bizalmat szavazunk akkor, amikor erre nincs semmi ok? Semmi kárunk nem származhat belőle! Ez az Isten ügye, és az ő ügyének nem árthat semmi. Ha ez az Isten ügye, akkor az soha tönkre nem mehet. Az Úr végbeviszi, és megdicsőíti magát Jeruzsálemben. Lehet, hogy mi már nem leszünk abban a Jeruzsálemben, de Jeruzsálemet megdicsőíti és önmagát is – efelől nincs kétség.

Ennek jegyében kérek Benneteket testvéreim, hogy fogjunk hozzá feladatainkhoz és értekezletünk legyen egy új alapvetés, egy új alapkövetéle. Lebegjen tekintetünk előtt a közösség jövője, amely nem attól dicsőül meg, hogy mi vagyunk ennek a közösségnek a tagjai, hanem, hogy az Úr véghezviszi, megdicsőíti magát Jeruzsálemben. Felelős módon olyan jellegű döntéseket kell hoznunk, hogy ez a közösség életképesen, egyre dinamikusabban meg tudjon felelni azoknak a feladatoknak, amelyek a közös munkához elengedhetetlenek.

„*Örüljetekek egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltatok földnek mélységei, ujjongva énekeljetekek hegyek, erdő és benne minden fa, mert megváltotta az Úr Jákóbot, és Izráelben megdicsőíti magát. Így szól az Úr, megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, aki mindent cselekszem, aki az egeket egyedül kifeszítem, és kiszélesítem a földet magamtól. Ki a hazugok jeleit megromtja, és a varázslókat megbolondítja, a bölcseket megszégyeníti, és tudományukat bolondsággá teszi. Aki szolgálja beszédét beteljesíti, és véghez viszi követői tanácsát, aki így szól Jeruzsálemnek: Lakjanak benne! és Júda városainak: Megépíttessenek! és romjait felállatom!*”

Sonnleitner Károly

Beszámoló a határozathozó bizottság munkájáról

A küldöttértekezleten az egyik legjelentősebb feladat a határozathozó bizottságra hárult.

A bizottság munkája során – a küldött testvérek észrevételeit is figyelembe véve –, eszmei és gyakorlati kérdésekben javaslatokat készített közösségi életünk jövőjére nézve.

Hitbéli meggyőződésünk alapján továbbra is a történelmi hetedik napot ünneplő adventista világgökösség részének valljuk magunkat.

- Az evangélizációs osztály időben tárjon témajavaslatokat a gyülekezetek elé és a prédikátorok a gyülekezettel együtt hozzanak döntést.
- Kérjük a tanácsadó testületet, hogy a küldöttértekezletek előtt az osztályok beszámolóit, valamint a küldöttértekezletek részletes programját előre küldjék el írásban a gyülekezeteknek, hogy a küldöttek felkészülten érkezhessenek.
- Kérjük továbbá, hogy a bizottságok döntéseiről, munkájáról rendszeres tájékoztatást kapjon a közösség „*Az Idők Jelei*” újság hasábjain. Kérjük a tanácsadó testületet, járjon el annak érdekében – Krisztus utasításának megfelelően –, hogy a prédikátorok kettetésével végezhesék szolgálatukat.
- A prédikatori osztály tegye takarékosabbá a prédikátorok utaztatását.
- A prédikatori osztály adjon továbbképzést a prédikátoroknak a lelkigondozás kérdéseiben, különös tekintettel kallódó testvéreinkre.
- A prédikatori kart kérjük, hogy az utóbbi időben tá-

madásnak kitett tanításokban erősítsék meg a gyülekezeteket:

- a szentély szolgálata,
- a prófétaóság Lelke,
- a szombatünneplés gyakorlata.
- Válasszunk gyülekezetenként keresztségi tanítókat, akik kiképzéséről és továbbképzéséről a prédikatori osztály évenként gondoskodjon.
- Kérjük a prédikatori kart a család- és házassággondozás, a gyermeknevelés kérdéseiben szervezzen gyülekezetenként beszélgető köreket.
- A prédikátorokat kérjük, hogy törekedjenek a szerető testvéri, pásztori lelkiületű magatartásra a közösség tagjai iránt.
- Kérjük a prédikátorokat, hogy a szombat délelőtti istentiszteleten adjanak teret (lehetőséget) gyermekprédikációra, a személyes bizonyágtevésre és a közös imádságra is. Ennek érdekében az igehirdetés időtartama maradjon a bizonyágtételekben javasolt kb. 35 percen belül.
- A mértékletességi osztálytól az Életmód magazin gyakoribb megjelenését kérjük, valamint olcsó szórólapok megjelentetését a különféle betegségekkel kapcsolatban.

- A prédikátorok legyenek elkötelezettjei az egészségügyi megújulásnak, és részesüljenek egészségügyi képzésben.
- A mértékletességi munkában a táplálkozás alapelvein kívül a többi alapelv is kapjon megfelelő hangsúlyt.
- Közösségünk elnöke, titkára és a prédikatori osztály vezetője lehetőség szerint ne töltsön be több funkciót az egyház életében.
- Kérjük az egyes osztályokat, hogy a határozatok végrehajtására megvalósítási terveket állítsanak össze, amelyekben megnevezik a feladatot, a felelős személyt és határidőt.

A küldöttgyűlés örömmel fogadta, hogy a prédikatori karban Isten munkája eredményeként megbékélés jött létre, és valamennyien törekednek a még megválaszolatlan kérdések testvéri szeretetben és szeretés nélkül való kitisztázására. A küldöttgyűlés igényli a prédikatori kartól, hogy a következő küldöttgyűlésig valamennyi lényeges kérdésben a bibliai elveknek megfelelő álláspontra jusson, és azt ültesse át a gyakorlatba, és ezekről számoljon be a küldöttgyűlésnek. E munka során a hitbeli elődeink szombatkonferenciái gyakorlatát kövesse.

- A gyermek- és ifjúsági osztályt a következő feladatok megvalósítására kérjük:
  - adjon ki Biblia-tanulmányokat (különös tekintettel az óvodás korosztályra),
  - állítson össze irodalmi szöveggyűjteményt (10–20 novella korosztályonként),
  - „Az Idők Jelei”-ben ismét jelentessen meg gyermekrovatot.
- A táborozásokkal kapcsolatos kérések:
  - A sporttábort Ellen White erre vonatkozó tanácsa szerint szervezzék és tartsák meg, a tábor után készüdjön egy kiértékelés.
  - A tanácsadó testületet kérjük a törökkoppányi tábor esztétikai, higiéniai, ellátási és személyi problémáinak sürgős megoldására.
  - A táborok házirendjét egészítsük ki azzal a szabállyal, hogy 18 éven aluli fiatalokat szüleikkel vagy más felnőttel kell elszállásolni.

2002. októberétől kezdődően két negyedéven keresztül rendkívüli szombatiskolai tanulmányt vegyünk át, amely eltér a Generálkonferencia témájától, a későbbiekben egyébként újra ezt az irányt (tematikát) követnénk. Közösségünk lelki helyzete megkívánja, hogy a megújulás és reformáció témakörére szánjuk ezt a két negyedévet.

Tanulmányterv:
2002. IV. negyed

1. „Mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van az ajtó előtt” (Mt. 24:33)
  - Az idők jeleinek számbavétele, és üzenetük számunkra

2. „Készítsétek az Úrnak útját!” (Ésa. 40:3)
  - A szükséges megújulás és reformáció
3. „Az a mondatom ellened, hogy első szeretetedet elhagytad... Légy buzgóságos azért és térj meg!” (Jel. 2:4; 3:19)
  - A laodíceai állapot mibenléte és a szükséges gyógyulás
4. „Térjete meg... a bűnöknek bocsánatára és veszitek a Szentlélek ajándékát” (Acs. 2:38)
  - A bűnbocsánat, az igaznak nyilvánítás és ennek nyomán a Szentlélek közösségének elnyerése
5. „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem...” (Jel. 3:18)
  - Mit jelent önmagunkra, emberekre, avagy Istenre támaszkodni?
6. „Végy tőlem tűzben megpróbált aranyat” (Jel. 3:18)
  - Az élő hit mibenléte és e „kincs” megszerzésének lehetősége
7. „Végy tőlem fehér ruhát!” (Jel. 3:18)
  - A Krisztus igaz életében való részesedés
8. „Szemgyógyító írral kend meg szemeidet, hogy láss!” (Jel. 3:18)
  - Miért szükséges a „szemgyógyító ír” naponkénti használata?
9. „Ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, vele vacsorálok és ő énvelem” (Jel. 3:20)
  - Mit jelent Krisztust befogadni és vele élő és folyamatos szövetségben lenni?
10. „Aki győz, amiképpen én is győztem” (Jel. 3:21)
  - Mit jelent Krisztussal együtt és hozzá hasonlóan győzni?
11. „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiságomban üljön énvelem” (Jel. 3:21)
  - Az elpecsételésben való részesülés és az üdvösség tétje, értéke
12. „A Bárány felesége elkészítette magát és adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba” (Jel. 19:7–8)
  - Mit jelent az egyház győzelme és készenléte?
13. „Kelj fel, add ki világosságodat! ... Népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez” (Ésa. 60:1. 3)
  - A késői eső kiáradása és a végső nagy aratás

2003. I. negyed

1. A mennyei eszmény és minta szerint munkálkodó egyház ábrázolása a Szentírásban
2. Az egyház élő feje Jézus Krisztus
3. A krisztusi szeretet – az igazságosság és az irgalmasság – érvényesítése, mint az áldások feltétele
4. Az egyház küldetése – a folyton előrehaladó és szélesbülő evangélizáció
5. A munkaerők növelése – Isten terve szerint
6. Isten intézményei
7. Isten műve vezetői
8. A prédikatori hivatás szentsége
9. Az evangélizáció Istentől rendelt útjai és eszközei
10. Az evangélizáció Isten szerinti módszerei
11. A mértékletességi reform jelentősége

12. A nevelési reform jelentősége
13. Az evangélikáció anyagi feltételei: A tized és az adományok

Kérjük, hogy a szombatiskolai és a tanulmányi osztály szeptember elejére készítse el a tanulmányokat, hogy ezeket a prédikátori kar, a prédikátori értekezleten közösen átvehesse. Kérjük a prédikátorokat, hogy igehirdetéseik témájának megválasztásában vegyék figyelembe az aktuális szombatiskolai tanulmányokat, és kérünk minden testvért, hogy imádságaikban is támogassák a megújulást a közösségen belül.

- Kérjük, hogy a következő félévben a tanulmányi bizottság a következő kérdéseket vizsgálja meg, és jelentessen meg tanulmányt:

- szombati könyvadás;
- közös imádság alatti testhelyzetünk (mikor térdeljen a gyülekezet?);
- gyülekezeti választások gyakorlatának bibliai elve
- abortusz;
- válás, újránházasság, felemás iga, házasság megromlása kérdése mind a gyülekezeti tagság, mind a prédikátorok körében;
- tized és adományok felhasználása és elfogadása
- istentiszteleti és szombatiskolai adománygyűjtés módja;
- politikai szavazás, politizálás kérdéskörében.

- Az úrvacsorával összefüggő gyakorlati kérdéseket a megújulásról szóló szombatiskolai tanulmányban vesszük át.

Országos tisztviselő kar

A küldöttértekezlet idő hiányában az egyes osztályok tagjait nem tudta megválasztani.

Az osztályok névsorát az értekezlet megbízása alapján az újonnan megalakult tanácsadó testület a 2002. június 2-ai ülésén állította össze.

Az új tisztviselő kar a küldöttértekezletől két évre – 2004. májusig – kapott megbízást a szolgálat végzésére.

Elnök: *Sonnleitner Károly*

Titkár: *Czinkota András*

Prédikátori osztálytitkár: *Juhász Ernő*

Gazdasági vezető: *Kökéndy Zoltán*

Ügyvezető titkár: *Vígh Ágnes*

KÖRZETVEZETŐK

Központi körzet: *Sonnleitner Károly*

Helyettes: *Hites Gábor és Cserbik János*

Észak-dunántúli körzet: *Stramszki István*

Helyettes: *Oláh László*

Dél-dunántúli körzet: *Egerváriné Árvai Márta*

Helyettes: *Frend László*

Felszentelt teendők: *Köbel Wolfgang*

Északkelet-magyarországi körzet: *Juhász Ernő*

Helyettes: *Cserbik Attila*

Dél-magyarországi körzet: *Hegedűs Attila*

Békés megyei körzet: *Csókási Pál*

INTÉZMÉNYVEZETŐK

Sola Scriptura Főiskola: *Vankó Zsuzsa*

Bibliaiskolák Közössége: *Czinkota András*

Idősek Otthona (Elek): *Balogh Gáborné*

Idősek Otthona (Lovasberény): *Pádár Kornélia*

Reménység Alapítvány: *Kiss Szilveszter*

Reménység Alapítvány (nyomda): *Kökéndy Zoltán*

OSZTÁLYOK

Prédikátori osztály

Vezető: *Juhász Ernő*

Tagok: *Vankó Zsuzsa, Hites Gábor, Horváth Sándorné, Egervári Oszkár*

Szombatiskolai osztály

Vezető: *Egervári Oszkár*

Tagok: *Reisinger János, Vankó Zsuzsa, Hites Gábor, Stramszki István, Várkonyi András, Egerváriné Árvai Márta, Tóth Gábor, Zakor János, Végh József, Szigetiné Ignác Anikó, Poór Erzsébet*

Belmissziós osztály

Vezető: *Sonnleitner Károly*

Tagok: *Hites Gábor, Geiger Miklós, Csókási Pál, Molnár Miklós*

Evangélikációs osztály

Vezető: *Soós Attila*

Tagok: *Reisinger János, Szabó Attila, Mézes Judit, Oláh László, Nagy Viktória, Tóth Gábor, Vígh Ágnes*

Mértékletességi osztály

Vezető: *Köbel Wolfgang*

Tagok: *Tóth Gábor, Kiss Balázs, Koós István, Sonnleitner Károly*

Tanulmányi osztály

Vezető: Hites Gábor

Tagok: Köbel Wolfgang, Vankó Zsuzsa, Szabó Attila, Várkonyi András, Bóka Vera, Stramszki István, Sonnleitner Károly

Irodalmi osztály

Vezető: Czinkota András

Tagok: Reisinger János, Vankó Zsuzsa, Soós Attila, Várkonyi András, Sonnleitner Károly, Kiss Szilveszter, Egervári Oszkár, Kökény Zoltán

Könyvevangélista osztály

Vezető: Csókási Pál

Tagok: Bakó László, Kalcsó Zsuzsa, Mézes Judit, Matejcsik Sándor, Balogh Tibor, Kovács Tiborné, Poór Erzsébet, Szigetiné Ignácz Anikó

Magnós és videós osztály

Vezető: Jankó Béla

Tagok (magnós): Hencz Csaba, Nyerges Ferencné, Soós Mátyásné, Bancsók István, Erdődi József,
Tagok (videós): Molnár István, Kátai Zoltán, Kiss Zsolt

Internetes osztály

Vezető: Stramszki István

Tagok: Kökény Zoltán, Czinkota András, Jankó Béla, Kátai Zoltán

Gazdasági és műszaki osztály

Vezető: Kiss Szilveszter

Tagok: Kovács Tibor, Ócsai Imre, Ságer Ernő, Lőrincz Csaba, Nyerges Ferenc, Jáki Péter, Juhász Ernő, Kökény Zoltán

Szociális osztály

Vezető: Horváth Sándorné

Tagok: Ócsai Gyula, Cserbik János, Kadlicskó Edina, Láng Ervin, Pádár Kornélia, Matécsa Marietta, Bánhidi Tibor

Pénzügyi ellenőrző bizottság

Vezető: Kékesi Pálné

Tagok: Kovács Ferencné, Jámbor Szabolcs, Reiter Béláné, Németh Péter

Ifjúsági osztály

Vezető: Szabó Attila

Tagok: Horváth Gábor, Cserbik János, Bóka Vera, Istvánffy Zsuzsa, Papp István, Horváth Róbert, Fűrj György, Árvai Péter, Szabó Attiláné, Kövér Krisztina, Fekete Dávid

Gyermek osztály

Vezető: Ottóné Barthalos Zsuzsa

Tagok: Karácsonyiné Börcsök Edit, Varga Jánosné, Szebenyi Erika, Bánhidi Tibor, Tóth Ágnes, Szabó Attiláné, Füleky Adrienn, Feketéné Szilvási Katalin

Zenei osztály

Vezető: Lázárné Nagy Andrea

Tagok: Reményi Attila, Tóth Judit, Wendler Magdolna, Karsainé Garamvölgyi Rita

Vallásszabadsági osztály

Vezető: Vankó Zsuzsa

Tagjait a tanácsadó bizottság – az osztály vezetője javaslatára alapján –, a szeptemberi ülésén választja meg

Tanácsadó testület

Tagok: Sonnleitner Károly, Czinkota András, Juhász Ernő, Vígh Ágnes, Kökény Zoltán, Egervári Oszkár, Kiss Szilveszter, Egerváriné Árvai Márta, Oláh László, Soós Attila, Horváth Sándorné, Szabó Attila, Vankó Zsuzsa, Hegedüs Attila, Köbel Wolfgang, Csókási Pál, Jáki András (Siófok), Szabó Antal (Kiskőrös), Niederkirchner Szabolcs (Szentgál), Árvai József (Sarkad), Bajtel Gyula (Telkibánya), Zakor János (Nyíregyháza), Kövér Krisztina (Zugliget), Szigeti Gábor (Szolnok) Mitelle Sándor (Benczur u.)

Póttagok: Pádár Kornélia, Traján György (Pécs)

Ügyintéző bizottság

Tagok: Sonnleitner Károly, Czinkota András, Juhász Ernő, Vígh Ágnes, Kökény Zoltán, Egervári Oszkár, Kiss Szilveszter

Hitelesített prédikátorok

Bálint György, Balogh Gábor, Balogh Tibor, Bóka Vera, Buda Júlia, Czinkota András, Cserbik Attila, Cserbik János, Csókási Pál, Egervári Oszkár, Egerváriné Árvai Márta, Erdődi József, Farkas Ernő, Fekete Dávid, Feketéné Trankusz Erzsébet, France Mutombo, Friend László, Fűrj György, Geiger Miklós, Gömöri Judit, Hegedüs Attila, Hites Gábor, Horváth Sándorné, Horváth Tímea, Juhász Ernő, Kiss Balázs, Korbeákné Kliczkó Mariann, Köbel Wolfgang, Kökény Zoltán, Némethné Mézes Judit, Molnár Miklós, Molnár Gyula, Ócsai Gyula, Oláh László, Ottóné Bartalos Zsuzsa, id. Öböli Gyula, Papp István, Reisinger János, Somogyi Lehel, Sonnleitner Károly, Soós Attila, Simon Edina, Stramszki István, Szabó Attila, Szabóné Gyulai Ida, Vankó Zsuzsa, Várkonyi András, Vígh Ágnes

Hitelesített hétvégi igehirdetők

Központi körzet:

Buj József, Boda-Papp István, Boda László, Garamszegi László, Kátai Béláné, Kövér Krisztina, Mitelle Sándor, Mézes Tünde, Horváth Sándor, Kovács Zoltán, Prancz Zoltán, Szigeti Gábor, Szigetiné Ignác Anikó, Tóth Tibor, Takács Szabolcs, Wendler Magdolna

Észak-dunántúli körzet:

Möbiusz Péterné, Laky Mária, Kiss Imre (Veszprém), Farkas Szilárd, Németh Gyula, Simon Józsefné, Hennel Georgina, Bella Géza, Farkas Andrea, ifj. Csókási Pál, Horváth Lilla, Lőrinczné Váradai Valéria, Nordovitsné Domján Ildikó, Keresztesi Anikó, Hollósi László, Németh Péter, Hermann István, Hermann Istvánné, Váradai Gábor, Puter Ferenc, Szabó Attiláné, Kámfor Tibor, Mentés Vilmosné

Dél-dunántúli körzet:

Szabó Róbert, Kiss Szilveszter, Bánhidi Tibor, Bakó László, Faragó István, Traján György, Kovács József, Nemes Ildikó, Katz Márta, Jámbor Szabolcs, ifj. Ömböli Gyula

Északkelet-magyarországi körzet:

Árvai Jánosné, Furmann Éva, Kiss István, Kovács Tiborné, Zakor János, Tamasi Tibor, Rémiás Csaba, Szilágyi Attila, Üveges Béla, Szabó István

Békés megyei körzet:

Árvai József, Gizur Györgyné, Kiss Imréné (Békés), Keszei Frigyes, Máriaföldi Mihály, Ócsai Imre, Orbán Zoltán, Püski Gábor, Varga Jánosné

Dél-magyarországi körzet:

Moravcsik Árpád, Szabó Ferenc, Túri Zoltán, Vincze Tünde

Az országos küldöttértekezlet által megválasztott és szolgálatra hitelesített testvéreink életére Isten gazdag áldását kívánjuk!

Adventtábor – Törökkoppány, 2002. augusztus 11–18.

Felhívjuk testvéreink, gyülekezeteink figyelmét a törökkoppányi adventtáboron való részvétel lehetőségére. A Biblia-tábort az utolsó időre való felkészülés jegyében tartjuk mindazok számára, akik szívükön hordozzák a gyülekezet megújulását, és készek fáradozni az evangélium terjesztésében.

A tábor különösen gyülekezeti tisztviselők és önkéntes könyvevangélista munkások részére ajánljuk. Egyúttal kérjük a gyülekezeteket, nyújtsanak segítséget az arra rászoruló testvérek részére, hogy anyagi szempontok senkit ne tartsanak vissza a táborozás lehetőségétől.

Reggeli témák:

GYŐZELEM KRISZTUS ÁLTAL

- I. „Mégkísértetett mindenekben...” (Zsid. 4:15)
Hogyan élt Jézus Krisztus igaz életet?
- II. *Ő a mi váltságunk* (I. Kor. 1:30)
Bűnrendezés, gyógyulás Krisztus által
- III. *Ő a mi kezesünk* (Zsid. 7:22)
Jézus közbenjárói szolgálata
- IV. „Valakik pedig befogadák Őt...” (Jn. 1:12)
A fiúság bizonyossága igaz megtérés által
- V. „Akik Krisztus Jézusban vannak” (Rm. 8:1)
Növekedés az igaz életben
- VI. „Amint én is győztem...” (Jel. 3:21)
Az élő hitre jutás tapasztalata

A napközbeni beszélgetések témái:

Megújuló gyülekezeti élet – Evangélizáció a gyülekezet tagjai által – A könyvevangélista módszerek gyakorlati alkalmazása – Krisztus egyháza a végidőben

Esti témák:

FELKÉSZÜLÉS A BEFEJEZŐ MUNKÁRA, A VÉGSŐ VÁLSÁGRA ÉS AZ ELRAGADTATÁSRA

- I. „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni” (Lk. 21:28)
Hol tartunk a prófécia beteljesedésében?
- II. „Szórolapát van az Ő kezében” (Mt. 3:12)
A rostálás: Isten népe megtisztítása
- III. „Kérjétek esőt az Úrtól a késői eső idején!” (Zak. 10:1)
Felkészülés a Szentlélek kiárasztására
- IV. „Buzgó lőn az Úrnak szeretete... és kegyelmezett az Ő népének” (Jóel 2:18)
A késői eső kitöltetése
- V. „Megpecsételjük a mi Istenünk szolgálait” (Jel. 7:3)
Isten népének elpecsételése
- VI. „Háborúság ideje az Jákóbon, de megszabadul abból” (Jer. 30:7)
Jákób küzdelme.
A közbenjáró nélküli állapot

Ellen G. White küldetése a maradék egyházban

Miért szükséges külön tanulmányban foglalkoznunk Ellen G. White szolgálatának kérdésével? Valljuk, hogy Isten népe a Biblia alapján áll, hitünk minden pontja Isten Igéjének kijelentéseire épül. Ha így van, miért van szükségünk Ellen G. White szolgálatára? Ha elfogadjuk prófétai küldetését, vajon megcáfoljuk-e ezzel állításunkat, hogy teljesen a Biblia alapján állunk? Ezekre a kérdésekre elfogulatlan, előítéletektől mentes választ kell keresnünk, ezért szükséges a pártatlan megvizsgálás.

Gyülekezeteinkben sokan nem értékelik kellően, és nem olvassák gondos figyelemmel és szorgalommal Ellen G. White könyveit, néhanyan kételkednek Istentől való elhívásában is. Előfordul, hogy bizonyos értelemben támadások is érik bizonyágtételeit. Veszélyes viszont az írásaival való visszaélés is – egyesek egészségtelen hangsúllyal a Bibliától szinte függetlenül, fegyverként, helytelen módon és rosszul érteve alkalmazzák.

Nem lényegtelen kérdések ezek. Izrael népének jóléte, lelki fejlődése is attól függött egykor, hogy mennyiben fogadták el Isten prófétáinak bizonyágtételét. Ismerjük meg pontosan az Ellen G. White szolgálatával kapcsolatos bibliai és történeti tényeket, hogy bizalmunk legyen bizonyágtételeiben, és helyesen is alkalmazzuk őket.

I. AZ IGE KIJELENTÉSEI A PRÓFÉTASÁG ADOMÁNYÁRÓL ÉS MEGNYILVÁNULÁSÁRÓL AZ UTOLSÓ IDŐBEN

1) Miért van szükség a próféták szolgálatára?

A próféta közvetlenül Istentől

Ellen G. White

vesz át üzeneteket, azokat adja át emberi nyelven, de hiánytalanul és torzításmentesen. Az „Ő igéit adja a próféta szájába” (Jer. 1:9), ezért a prófétai beszéd: „az Úrnak beszéde”. Különösen válságos időkben szükséges a prófétai vezetés. A vég idején különösen nagy erővel támadja Sátán Isten igazságát hamis tanításokkal, csalásokkal.

„Éppen most van a legnagyobb szükség hűséges figyelmeztetésekre és dorgálásra... Sátán nagy erővel szállt le, mert tudja, hogy kevés ideje van. Elárasztja a világot tetszetős mesékkel, Isten népe pedig szereti, ha kellemes dolgokat hall... Isten megmutatta nekem, hogy népének szilárdabban, határozottabban kell küzdenie a benyomuló sötétséggel. Isten Lelkének segítségére nagyobb szükségünk van, mint valaha.”

2) A Szentírás szerint a maradék egyház rendelkezik a prófétaság lelki ajándékával: „Megharaguvék

azért a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék egyebekkel az Ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél van a Jézus Krisztus bizonyágtétele.” (Jel. 12:17) „És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nékem: Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, akiknél a Jézus bizonyágtétele van; Istent imádd, mert a Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke.” (Jel. 19:10)

Jel. 12:16-ban arról olvasunk, hogy Isten népe arra a földre menekül, amely menedéket nyújt az üldözőivel szemben. Ennek a népnek a hívó „maradéka” (a 17. versben „egyebek”-nek fordított szó elsődleges jelentése: maradék) között kell megnyilatkoznia a prófétaság lelki ajándékának, az 1260 esztendő lejárta után. (Lásd: 12. fej. előző verseiben a szövegösszefüggést.) Jel. 12:17 ígéretének a teljesedését tehát eszerint Észak-Amerikában kell keresnünk 1798 után. Isten prófétát támaszt népe körében, a legnagyobb ajándékot adja nekik: a közvetlen mennyei vezetést, és ezzel a bizonyágot arról, hogy tulajdon népének választotta és fogadta el őket.

II. E. G. WHITE SZOLGÁLATÁNAK VIZSGÁLATA AZ IGE BIZONYÁGTÉTELE ALAPJÁN – ELFOGADHATJUK-E ISTENTŐL ELHÍVOTT PRÓFÉTÁNAK?

1) Miért van szükség a pártatlan megvizsgálásra? „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.” (I. Jn. 4:1)

Sátán is küldhet prófétákat, és

úgy tünteti fel, mintha Isten üzeneteit közvetítenék. Különösen ebben a válságos időben kell vigyáznunk, mert „sok hamis próféta támad”.

„Ez a mű vagy Istentől van, vagy sem. Isten semmit sem tesz Sátánnal közösen. Munkám vagy Isten pecsétjét vagy az ellenség bélyegét viseli. Ebben a dologban nincs középút. A bizonyágtételek vagy Isten Lelkétől származnak vagy az ördögtől... Vajon ez utóbbi évek tevékenysége felülről vagy alulról való-e?” (Ellen G. White: Bizonyágtételek V.)

2) **Hely és idő:** Ellen G. White 1798 után Észak-Amerikában lépett fel az Úr üzenetközvetítőjeként a Miller-mozgalom hívő maradéka körében. Ebben a vonatkozásban tehát pontosan megfelel szolgálata Jel. 12:17 próféciájának.

3) **A kinyilatkoztatás átvétele IV. Móz. 12:6. szerint Isten látomás vagy álom által szól a prófétákhoz:** „Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal.” Gondolatihletéssel is közvetítheti általuk üzenetét. II. Pt. 1:20–21 kétségtelenül erre is utal: „*Tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.*”

a) *Ellen G. White a bibliai prófétákhoz hasonlóan gyakran látomásban kapta a kinyilatkoztatást. Ebben az állapotban Isten minden külső benyomástól, zavaró körülménytől elvonta, hogy a látott és hallott dolgokat felfoghassa, és torzítás nélkül átadhassa.*

Látomásainál a testi tünetek is megegyeztek a Bibliában feljegyzett látomásokkal. Butler, a Generálkonferencia elnöke, White testvérnő több látomásának szemtanújaként ezt írta 1874-ben:

„Látomás állapotában tekintete mindig felfelé irányul. Megjelenése kellemes látványt nyújt, nincs benne semmi kísérteties... Ebben a helyzetben gyakran ejt ki néhány szót vagy rövid mondatot, de egyál-

talán nem lélegzik. Amikor ez az állapot beáll, ájulás nem észlelhető. Arcszíne és vérkeringése változatlan... Mialatt a látomás tart, nem tudja, hogy jelenlétében mit mondanak vagy tesznek... Sohasem láthatók azok a grimaszok vagy torzulások, amelyek a spiritiszta médiumok transzainak kísérő jelenségei; nyugalom, méltóság veszi körül, a szemlélőben tiszteletet és ünneplésséget ébreszt.” (Lelki ajándékok kincsestára)

b) *Prófétikus álomban is kapott kijelentést Ellen G. White. Hogyan tett különbséget a prófétikus álom és a közönséges álmok között?*

Egy alkalommal fia, W. C. White megkérdezte tőle: „Anyám, te sokszor beszélsz arról, hogy bizonyos dolgok tárulnak eléd éjszaka folyamán. Beszélsz álmokról, amelyek által világosságot nyersz. Mindannyian álmodunk. Honnan tudod, hogy Isten szól hozzád azokban az álmokban, amelyekről gyakran beszélsz? Onnan tudom – válaszolta –, hogy ugyanaz az angyal áll mellett, és oktat éjszakai látásaimban, mint aki nappal látomásaimban vezetni szokott.” (Lelki ajándékok kincsestára)

(Megjegyzés: Bibliai próféták is írnak arról, hogy ugyanaz az angyal vezeti őket minden látomásban és prófétikus álomban.)

c) *Miért kapott nyilvánosan, mások jelenlétében látomásokat Ellen G. White?*

Mintegy száz év távlatából visszatekintve, megvizsgálhatjuk Ellen G. White életének, szolgálatának gyümölcseit, amelyek bizonyítják Istentől való elhivatását. „De a kezdet napjaiban, mielőtt még gyümölcseiről megíthették volna, milyen meggyőző bizonyítékot kaptak azok, akiknek meg kellett vizsgálni az üzeneteket, hogy Istentől voltak-e valóban? A választól igen sok függött. Éppen a látomások vételének módja volt többek között az egyik erős bizonyíték, amely a szemtanúk állásfoglalásaira döntő módon hatott.” (Lelki ajándékok kincsestára)

d) *Írás közben is ihlette Isten Lelke gondolatait, miközben bibliai*

részeket magyarázott, vagy bármilyen jellegű bizonyágtételt írt. Sokszor olvashatjuk írásaiban, hogy így vezeti be mondanivalóját: „Láttam..., Isten megmutatta nekem...”

3) **Ellen G. White írásai megegyeznek-e a Biblia tanításának egészével?** Vizsgáljuk meg, tanított-e valamiben is mást, mint a Szentírás? Az igaz és hamis próféta megkülönböztetésének döntően fontos próbaköve ez: „*És ha ezt mondják tinéktek: Tudakozzatok a halott-idézőktől és a jövőmondóktól, akik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozódik-e a nép? Az élőkért a holtaktól kell-e tudakozódni? A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok.*” (Ésa. 8:19–20) „*De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok. Amint előbb mondottuk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, amit elfogadtatok, átok legyen.*” (Gal. 1:8–9)

(Megjegyzés Ésa. 8:20-hoz: A „tanításnak” fordított szó az eredeti héber szövegben törvény, amely nemcsak a Tízparancsolat, hanem Mózes öt könyve és az írott kinyilatkoztatás neve is.)

A BIZONYÁGTÉTELEK CÉLJA

„Az írott bizonyágtételek nem tartalmaznak új világosságot, hanem az a céljuk, hogy élénken szívetekbe vessék a már kinyilatkoztatott, ihletett igazságokat. Az ember kötelessége Isten és embertársai iránt az Igében határozottan részletezve van, de csak kevesen engedelmessékednek az adott világosságnak. A bizonyágtételek nem tartalmaznak újabb vagy többlet igazságot; azonban Isten ezáltal egyszerűsítette a már adott nagy igazságokat... A bizonyágtételek nem kisebbítik Isten szavát, hanem magasztalják azt, és hozzá vonzzák a lelkeket, hogy az igazság egyszerű szépsége mindenkit megragadjon.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek V.)

Látomásai közben többször is Bibliát tartott felemelt kezében.

Egy szemtanú, O. Nicols írja White testvérnő egyik látomásáról, amelynél jelen volt:

„Egyik kezében volt a nyitott Biblia, amelyet olyan magasra tartott, amennyire csak képes volt, mialatt tekintete állandóan felfelé irányult. Majd ünnepélyesen megszólalt: »Isten ihletett bizonyágtétele!«

Személyes viszonya Isten Igéjéhez: „Elfogadom a Bibliát, ahogyan van, mint ihletett ígét. Hiszem az egész Biblia minden kijelentését.”

A Biblia és a bizonyágtételek összehasonlítása, egymáshoz való viszonya: „Az emberek kevés figyelmet szentelnek a Bibliának, és ezért az Úr adott egy kisebb világosságot, hogy férfiakat és nőket a nagyobb világossághoz vezessen.” (Ellen G. White: Colporteur Ministry 125. o.)

„Nem ismeritek jól az Írásokat. Ha tanulmány tárgyává tettétek volna Isten Igéjét azzal a vággyal, hogy megragadjátok a Biblia iránymutató elveit és eljussatok a keresztyén tökéletességre, akkor nem lett volna szükségetek a bizonyágtételekre. Mivel elhanyagoltátok, hogy mély ismeretségbe kerüljétek Isten ihletett könyvével, ezért közelített meg benneteket Isten egyszerű, közvetlen bizonyágtételekkel, hogy felhívja figyelmeteket az ihletett ígére, amelynek nem engedelmeskedtetek, amelyet mellőztek. Készítet titeket arra, hogy szabjátok életeteket Óhozzá, hogy összhangba jussatok tiszta, magasztos tanításaival.”

4) Hogyan tanított Ellen G. White Krisztus személyéről és megváltó művéről?

Ez is fontos igei ismertető, illetve megkülönböztető jegy: „Azért tudotokra adom néktek, hogy senki, aki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által.” (I. Kor. 12:3) „Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van.” (I. Jn. 4:2)

„Minden igaz tantételnek Krisztus a központja; minden szabályt az Ő szava erősít meg. Tárjátok a Kál-

vária keresztyét a nép elé... Vezessétek az embereket Krisztushoz, mondjátok meg nekik, hogy az az örök élet, ha elfogadják Őt személyes Megváltójuknak.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek VI.)

„Krisztus megfeszítettetett, Krisztus feltámadt, Krisztus a mennybe ment, Krisztus ismét eljön – ezek az igazságok töltsék be a prédikátor szívét, hogy az üzenetet a hallgatóinak a legnagyobb szeretettel és komolysággal adhassa át. Dicsőítsétek Jézust ti, kik a népet tanítjátok, dicsőítsétek prédikációitokkal, énekel és imával. Minden erőtet arra használjátok, hogy tévelygő, elveszett lelkeket Isten Bárányához vezessetek. Magasztaljátok Őt, a feltámadt Üdvözítőt... A megváltás evangéliuma legyen a középpontja minden prédikációnak, minden ének szövegének, és ezt mondja minden imátok... Emeljétek magasra az élet igéjét, hirdessétek Krisztust, mint a bűnbánó egyetlen reményét, minden hívő mentsvárát.” (Ellen G. White: Az evangélium szolgálai)

5) Mit mondhatunk Ellen G. White kijelentéseinek teljesedéséről? Hitelesek-e a jövőre vonatkozó írásai? Ennek megvizsgálására az igaz és a hamis próféta megkülönböztetésének eszköze: „*Ha pedig azt mondod a te szívedben: miképpen ismerhetjük meg az ígét, amelyet nem mondott az Úr? Ha a próféta az Úr nevében szól, és nem lesz meg, és nem teljesedik be a dolog: ez az a szó, amelyet nem az Úr szólott; elbizakodottságból mondotta azt a próféta; ne félj attól!*” (V. Móz. 18:21–22) „*Kicsoda az, aki szól és meglesz, ha nem parancsolja az Úr?*” (Jer. sir. 3:37)

a) J. N. Loughborough testvér bizonyágtétele erről:

„A bizonyágtételekkel kapcsolatban szerzett korai tapasztalataim megerősítették meggyőződésemet, hogy az igaz próféta legfőbb bizonyítéka, ha jövődölései teljesednek. 1853–1868-ig a lelkészek közül én utaztam a legtöbbet White testvérekkel, államról államra. Abban a kiváltságban részesültem, hogy negyvennél is többször láthattam White testvérnőt látomás állapotá-

ban. Száznál is több fontos jövődölését tartottam számon, amelyek valóságosan teljesedtek.”

b) Egy konkrét példa

White testvérnő figyelmeztető üzenetei a Battle Creek-i központ, kiadóhivatal és nyomda állapotáról és a várható következményekről 1901 novemberében:

„Hamarosan beteljesednek a szavak: »Rommá, rommá, rommá tesszem azt!« Még nem tudjuk pontosan, mikor következnek be, de eljön az idő, amikor Isten szét fog szórni titeket Battle Creekből.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek VIII., Elhanyagolt figyelmeztetés c. fejezet)

„Ha újjá nem éledtek, súlyos csapás fogja érni a kiadóhivatalt, és a világ megtudja annak okát. Isten megkérdezi: ne büntessek ezekért a dolgokért?... Azok büntetését, akik ismerik az igazságot, mégis semmi-be veszik Isten parancsolatait – felelősségük súlyához szabja.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek VIII., Ünnepélyes figyelmeztetés c. fejezet)

Mivel a figyelmeztetést nem szívték meg, 1902. február 18-án leégett a szanatórium, majd 1922. január 7-én leégett a Battle Creek-i gyülekezet épülete is. Valóban „egymást követték a szerencsétlenségek” Battle Creekben. 1902. december 30-án leégett a Battle Creek-i nyomda és kiadóhivatal épülete. White testvérnő a következőket írta, miután erről értesült:

„Ami titeket lesújt, engem is lesújt. De a szomorú hír nem lepett meg, mert éjjel látomásban angyalt láttam kinyújtott lángoló karddal Battle Creek fölött állni... Láttam, hogy a kard erre, majd arra irányult. A szerencsétlenségek egymást követték, mert meggyalázták Istent azok elgondolásai, akik önmagukat akarják felmagasztalni és dicsőíteni.” (Tűz a Review and Herald kiadóban, 1903. jan. 5.)

c) Napjainkra szóló jövődölések

Mindannyian tapasztaljuk azoknak a jövődöléseknek a teljesedését, amelyekben White testvérnő az utolsó idők állapotáról ír. Sok kijelentésének a teljesedését magunk is ellenőrizhetjük, figyelemmel kísérhetjük. Gondoljunk a nagyvárosok

állapotára, vagy az egyházak egymáshoz való közeledésére vonatkozó írásaira! Olvassuk figyelmesen a Nagy küzdelem c. könyv utolsó fejezeteit, és győződjünk meg magunk is kijelentéseinek hitelességéről!

6) Vajon Ellen G. White életének és szolgálatának gyümölcsei is hitelesítik-e isteni megbízatását? Lásd Jézus határozott útbaigazítását: „*Őrizkedjétek pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtortjárnőről fügét? Eképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem.*” (Mt. 7:15–17)

a) Hogyan nyilatkozott meg életében Isten fenntartó kegyelme?

Még gyermekkorában, 9 évesen baleset érte, amely megfosztotta egészségétől. Betegség támadta meg tüdejét és szívét, köhögési rohamok, tüdővérzés gyengítették le egyre jobban. Ilyen legyengült állapotban hívta el Isten szolgálatába a 17 éves Harmon Ilonát. Így ír betegségéről:

„Megköszöntem Istennek balesetemet, életem nagy próbáját, amely egyúttal eszköze volt annak, hogy gondolataim az örök életre irányuljanak.” (Életünk és munkánk)

Isten megerősítette a szolgálatra. Tapasztalatát így írta le:

„A torkom és a tüdőm annyira beteg volt, hogy... felálltam a gyülekezetben, és csak suttogva tudtam beszélni. Ez kb. öt percig tartott, ekkor a fájdalmak és az akadályok megszűntek, és hangom erős és tiszta lett. Ezután tökéletes könnyedséggel és szabadon beszéltem majdnem két órán át.” (Életünk és munkánk)

Másik tapasztalata:

„Mindaddig nem tudtam írni, remegő kezem képtelen volt a tollat tartani. Látomásom közben egy angyal megparancsolta, hogy a látottakat írjam le. Engedelmeskedtem, és egészen könnyedén írtam. Idegeim megerősödtek, s attól kezdve mind a mai napig kezem egészséges.” (Életünk és munkánk)

Életét később is végig kísérte

a betegség és gyengeség. Sátán akarta így elnémítani bizonyágtevését, de Isten gyógyító erejébe vetett hite mindannyiszor megmentette a csüggedéstől. Háromszor volt agyvérzése, szenvedett rákos daganattól, szívrohamtól, idegyulladásától. Így írt súlyos betegségéről Ausztráliában:

„Hittem, hogy az Úr mindent jól intéz, s a tehetetlenség e nyolc hónapja alatt többé nem csüggedtem, nem kételkedtem... Szünetemben is boldog vagyok. Bízhatok mennyei Atyámban, nem kételkedem szeretetében. Éjjel-nappal körülöttem vannak őrzőim; dicsérem az Urat hálás szívvel.” (1892. Ausztrália – Lelki ajándékok kincsesára)

Többször élt át csodálatos gyógyulást ima által, így szüntelen Isten erejére támaszkodva végezte szolgálatát 70 éven át, egészen 88 éves koráig.

b) Családi élete: házassága, gyermekeihez való viszonya

Házasságuk előtt „meggyőződtek Isten vezetéséről” (Életünk és munkánk). Kezdetől fogva együtt végezték Isten művében szolgálatukat, egymást támogatták ebben. Házasságuk első éveiben szegénységben, nyomorban éltek, de így is megelégedettek voltak. Keményen dolgoztak a megélhetésért és a műfejlesztésért. Férje halála után 1881-ben ezt írta:

„Megviselte testi erőmet e csapás, az isteni kegyelem hatalma mégis megtartott súlyos gyászomban. Amikor láttam, hogy férjem utolsót lélegzik, tudtam, hogy Jézus drágább nekem, mint életem bármely előző óráján... Amikor elvette tőlem azt, akinek nagy szeretetére támaszkodtam, akivel harminchat éven át együtt fáradoztam, a szemérem tudtam tenni kezemet, s így tudtam szólni: »rád bízom kincsemet a feltámadás hajnalhasadtáig«.

Amikor haldokolni láttam, s a velem együtt érző barátok sokaságán pihent meg a szemem, azt gondoltam magamban, milyen ellentéte ez Jézus kereszthalálának! Micsoda különbség! Haláltusája óráján gyalázkodók gúnyolták és sértegették Őt. De meghalt, alászállt a sírba, hogy bevilágítsa azt, hogy nekünk

örömünk és reménységünk lehessen még a halállal szemben is, hogy amikor Jézusban elhunyt barátainkat kísérik nyugalmuk helyére, így szólhassunk: »Még találkozni fogunk velük.«

Időnként azt gondoltam, hogy nem bírom ki, ha férjem meghal. Azonban ezek a szavak vésődtek gondolataimba: »*Csendesedjétek el, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten.*« Nagyon is éreztem veszteségemet, de nem szabad átadni magam a céltalan bánatnak... Nem vagyok annyira önző, hogy azt kívánjam, bárcsak visszatérne nyugalmas szunnyadásából, hogy újra vívja az élet csatáit. Aludni tért, akár az elfáradt harcos. Örömmel tekintek nyugvóhelyére. Én is, gyermekeink is, úgy tiszteljük emlékét a legjobban, ha folytatjuk a munkát, ahol abbahagyta, s Jézus erejével a befejezésig visszük.” (Életünk és munkánk)

Szolgálat, utazásai miatt gyermekeit sokszor mások gondjaira kellett bízni. Mindig nagy fájdalmat okozott neki, hogy nem örülhet társaságuknak, nem gondoskodhat róluk személyesen. De így is volt gondja arra, hogy gyermekei minden rossz befolyástól mentesen nevelődjenek. Így ír fiai neveléséről:

„Sohasem használtam egyetlen nyers, durva szót vagy hangot... Ha izgatott vagy ingerült voltam, akkor ezt mondtam: »Gyermekek, hagyjuk ezt most... Mielőtt lefekszetek, majd beszélünk róla.« Mivel volt idejük a gondolkodásra, estére már lehiggadtak, és szépen rendbe hozhattam őket.” (Ellen G. White: Gyermeknevelés)

c) Magánélete a másokért való szolgálat volt

A kezdeti nehéz időszakban otthonukat és gyermekeiket sokszor el kellett hagyni, hogy a mű különböző részeit erősítsék szolgálatukkal. Ezt írja erről az időszakról:

„Az Úr javunkra próbált meg bennünket, hogy előkészítsen a másokért való munkára. Azért dülta fel fészkünket, nehogy nyugalomban és kényelemben telepedjünk le. Feladatunk az volt, hogy a lelkekért munkálkodjunk, s ha jól ment volna sorsunk, akkor kellemessé tett ott-

honunkat soha nem hagyjuk el.” (Életünk és munkánk)

Betegeket, rászorulókat fogadott házába, gondoskodott róluk. Azt írja, lakásuk sokszor szállodához volt hasonló, amelytől ők voltak a legtöbbet távol. Súlyos betegeket ápoltak lakásukon, pl. a nyomda vezetőjét, aki kolerás volt, és az orvos már lemondott életéről. Betegágyán tért meg, miközben imádkoztak érte, és hamarosan teljesen felépült.

Egy másik súlyos betegről írja Ellen G. White, akit az ő gondozásuk gyógyított meg:

„Előjogunk volt, hogy kedves Seneca testvérünket ápoljuk, akit borzasztó koponya- és arcsérüléssel hoztunk otthonunkba. Magunkhoz vettük őt meghalni.” (Életünk és munkánk)

Egy másik helyen írja férjével közösen végzett munkájukról:

„Mielőtt... szanatóriumunk létesült, férjemmel együtt házról házra jártunk, hogy a beteget kezeljük. Isten megáldotta munkánkat, mert sok életet megmentettünk. Ha nem tudtuk, mit tegyünk velük, komolyan imádkoztunk, és Isten mindenkor megsegített.” (Levélrészlet 1903-ból – Lelki ajándékok kincsestára)

d) Az anyagiakhoz való viszonya

Isten művét tartotta a legfontosabbnak, már egészen fiatal korában is. Ezt írja erről:

„Megbeszéltük egymás között (testvéreivel), és elhatároztuk, hogy annyi pénzt fogunk keresni, amennyit csak tudunk. Könyveket és traktátokat vásároltunk, amelyet ingyen szándékoztunk terjeszteni... Harisnyát kötöttem páronként 25 centért. A szívem olyan gyenge volt, hogy csak úgy tudtam az ágyban ülni, ha párnákkal támasztottam fel magam..., mégis nap, mint nap ott ültem és örültem, hogy reszkető ujjaim valamit el tudnak végezni a műért, amelyet annyira szerettem... Nem is gondoltam arra, hogy keresetemet magamra költssem.” (Életünk és munkánk)

Ez az Isten műve iránti szeretet egész életére jellemző volt. 1894-ben ezt írta:

„Ha láttam tehetséges fiatalokat, akikről gondoltam, hogy Isten megbízhatja őket szőlőjének munkálá-

sával, iskolába küldtem őket, fizetem összes költségüket, ellátásukat és a tandíjat is.” (Lelki ajándékok kincsestára)

e) Szolgálatának gyümölcsei

Istentől származó bizonyágtétele és az emberek iránti megmentő szeretete közvetlenül is sok száz embert vezetett megtérésre. Hogy közvetve – írásain keresztül – hány ember megtérésében és megszentelődésében volt és van szolgálatának része, azt felbecsülni lehetetlen. Szolgálatának 70 esztendeje alatt kb. 45000 oldalt írt, ebből kiadásra került mintegy 28000 oldal, 53 különböző kötetben. Ezek a könyvek napjainkban is időszerű igazságokat tartalmaznak, mindannyian meggyőződhetünk befolyásáról, lemérhetjük olvasásuknak következményeit saját életünkben. Ezt írja White testvérnő könyvei szerepéről:

„Isten akár megtartja életemet, akár nem, írásaim állandóan beszélnek majd; művük, munkájuk az idők végezetéig tart.” (Lelki ajándékok kincsestára)

Eligazítást adott az adventmozgalom nehéz kezdeti szakaszában, az alapok lehelyezésénél helyesbítette a tévedéseket. Személyeknek küldött bizonyágtételeivel állandóan rámutatott a hibákra és a helyes irányra is. Ezeknek a bizonyágtételeknek köszönhető, hogy az advent mű a sok tévtanítás, szakadás fenyegetése ellenére is szilárdan őrzi egységét tanításban és szervezetében is.

A Generálkonferencia 1870-es és 1958-as ülésének egyik határozata így hangzik:

„...mindezekből láthattuk, hogy akik a bizonyágtételeket akár magán- vagy közéletükben mellőzték, ítélezésükben szánandóan gyengéknek mutatkoztak, a hűtlenségükkel önmagunknak és az ügynek is ártottak, azért elhatározzuk, hogy az egyháznak adott Bizonyágtételekben felismerjük Isten bölcsességét, és hogy veszélyes, romboló dolog tanításait mellőzni vagy elhanyagolni; bevalljuk gyengeségünket és tehetetlenségünket, nevezetesen, hogy segítségük nélkül nem tudjuk Isten tetszésére vezetni és fejleszteni ezt a szent művet.” (Review and Herald 1870. márc. 22.)

„...ha az egyház vezetősége ennek az ajándéknak az útján kapott tanácsok szerint járt el, az egyház növekedett és erősödött. S minél jobban követték utasításait, az egyház és tagjai annál nagyobb áldásban részesültek.

A H. N. Adventista Egyház rendkívüli hitbéli egysége és tevékenysége az egész világon s egész népünknek az egyház és műve iránt érzett szeretete, hitünk és meggyőződésünk szerint nagyrészt az egyháznak adott tanácsok eredménye, Jézus bizonyágtétele által, ahogyan hírnöke feltárta előttünk.”

„Felhívjuk népünk minden tagját, hogy a naponkénti Biblia-tanulmányokon kívül vegyék igénybe az Ellen G. White testvérnő íásaiban foglalt tanításokat, amelyek által lelki áldásokban részesülnek, és segítségükre lesznek a Biblia jobb megértésében.” (Review and Herald 1958. VI. 25.)

FELHÍVÁS

Alapos, egyéni átgondolással alkalmazzuk a Szentírás mértékét Ellen G. White életére és írásaira. Hasonlítsuk össze személyes életművét minden vonatkozásban a bibliai prófétaság ismertetőjegyeivel!

Ha ez a vizsgálat teljesen meggyőző arról, hogy „felülről származik” szolgálata, akkor adjunk hitelt írásainak, mint Istentől küldött bizonyágtételeknek. Ne hevertessük az általa küldött végtelen értékű mennyi üzeneteket olvasatlanul könyvespolcainkon. Ne nyugodjunk, amíg minden elérhető könyvét el nem olvastuk, hiszen minden írása a menny értékes és a végidők népe számára nélkülözhetetlen tanítása számunkra. Ha befejeztük olvasásukat, akkor kezdjük ismét olvasni. Látni fogjuk, mennyi kincs rejlik még bennük, amelyet az első olvasásnál nem is láttunk. Olvassuk prófétai kijelentésnek kijáró tisztelettel írásait! Kövessük útmutatásait Isten világosan feltárt akaratához illő engedelmességgel. Ne vessük meg Isten ajándékát, hanem becsüljük meg, és gyümölcsoztessük életünkben!

A kolibri

Láttál már kolibrít? Mély benyomást kelt már az is, hogy ez a parányi madár milyen gyorsan cikázik a levegőben, aztán hirtelen lelassul, majd egy helyben lebegve kiszívja csőröcskéjével az édes nedvet egy virágból. Vizsgáljuk meg csak közelebbről ezt a parányi műrepülőt!

A tarka tollú kolibri délről észak felé repül, a síkságokról a hegyek felé, miközben követi a virágok nyílását. Nevezzük „Rubin”-nak, mert kedvenc színe a piros. Ezt onnan tudjuk, hogy a nektárt legszívesebben piros színű virágokból szívja ki.

Rubinnak hatalmas étvágya van. Naponta legalább ötvenszer eszik. Tápláléka rovarokból és nektárból áll, ez utóbbit a virágokban találja, míg a rovarokat röptében kapja el a levegőben. Hihetetlen erőt fejt ki repülés közben, különösen, ha egy helyben lebeg.

Nem csoda tehát, ha szíve – amikor a virág fölött lebeg – másodpercenként akár tízet is ver. Rubin szíve viszonylag igen nagy; teljes testsúlyának egyötödét teszi ki. A virágból nyert nektár elég erőt ad neki, éppúgy, mint ahogyan mi egyetlen kanál méztől akár egy egész napra megerősödhetünk.

A kolibri agya kormányozza szárnyizmainak mozgását. Ennek szükséges energiájáról – miként a szíve esetében is – a virágból nyert nektár gondoskodik.

Az ismert madárfajok között a kolibri „nehéz testi munkásnak” számít. Mindehhez gyakori étkezése által nyer erőt. Ha egy 78 kg súlyú férfi annyit dolgozna, mint egy kolibri, akkor csupán élete fenntartásához naponta több, mint másfél mázsa táplálékot kellene elfogyasztania. Ez hatalmas tömeg ennyival, és alig tudjuk elképzelni, milyen kővér lenne az az ember, aki ezt a mérhetetlen mennyiséget el tudná fogyasztani. Vérünk felforrna az

ereinkben, ha lépést akarnánk tartani a táplálkozás terén a kolibrival.

A legtöbben közülünk tudják, hogy a kolibri helyből fel tud szállni és előre repülni; de csak kevesen tudják, hogy hátrafelé is képes közlekedni. Rászáll egy virágra, felszív egy kis nektárt, azután – anélkül, hogy megfordulna – egy kicsit hátrafelé repül, azután előre menetbe kapcsol és tovasuhan, mígnem eltűnik a szemünk elől. Nagyon gyorsan repül, és, ha akar, óránként akár a száz kilométeres sebességet is elérheti. Hogyan képes egy parányi madár ilyen nagy teljesítményre?

Míg a kolibri egyik virágról a másikra száll, szárnyai dolgoznak. Szárnyizmai teljes testsúlyának mintegy kétharmadát teszik ki. Hogy előrehaladását lefékezze, keresztbeállítja szárnyait, és ezzel növeli a levegő ellenállását, ugyanakkor szárnyával ellenkező irányban verdes, és ezzel is csökkenti a sebességét.

Előre repülésnél a tarka tollú kolibri szárnyai enyhén hátrafelé hajlanak – a teste felé –, mint a legtöbb madárnál. Amikor hátrafelé akar repülni, akkor viszont egyszerűen előre állítja a szárnyait, és már el is tűnt a szemünk elől.

A kolibri szemei egy kissé kiállnak a koponyájából. Így nagyobb teret tud egyszerre áttekinteni repülés közben. Szárnyai középpályánál, pontosan az „előremenet” és a „hátramenet” között, képes egy helyben lebegni a levegőben. Ebben a helyzetében az előre- és hátravivő erők semlegesítik egymást. Szárnyai helyzetének kicsiny megváltoztatása által Rubin mozdulatlanul lebeg a levegőben, miközben szárnyaival másodpercenként átlag ötvenszer verdes. Ez is magyarázza, hogy miért használ fel annyi erőt.

Mit gondolsz, vajon a parányi kolibri a különleges repülőtulajdonságait csak úgy, véletlenül szerezte,

vagy pedig ezekkel az adottságokkal teremtette Isten?

Nyilván észrevetted már, hogy Rubin szárnyai rendkívüliek. Nincs izületük, mint a legtöbb madárnak. A kolibri úgy verdes a szárnyaival, ahogy mi emelgetnénk a karunkat, ha nem volna könyökizületünk, és csak vállból mozgathatnánk a karunkat. Ez a sajátosság magyarázza, miért képes Rubin a szárnyait aszerint állítani, hogy az előre vagy a hátrarepüléshez egyaránt tudjon alkalmazkodni. Ez a madár iskolapéldája a jól megtervezett repülőeszköznek.

Ha Rubin helikopter módjára függőlegesen kíván a levegőbe emelkedni, akkor szárnyait egyszerűen középhelyzetbe állítja. A kívánt magasság elérése után hátrahajlítja azokat, és előrerepül.

A tarka kolibri bámulatosan hasonlít a modern helikopterhez. De vigyázat! Mi volt előbb? Az első helikoptert a tehetséges orosz mérnök, Igor Szikorszkij (1889–1972) tervezte a XX. század harmincas éveiben. Azonban tudjuk, hogy a kolibrik már sokkal régebben éltek. Mivel a kolibrik előbb léteztek, és repülési teljesítményük a modern helikopteréhez hasonlítható – sőt felülmúlja azt –, ezért nem magától értetődő, hogy ezt a csodálatos madarat is valaki megalkotta?

A kolibri teremtője Isten, aki a világot is teremtette.

üdülés Siófokon

A Siófok, Tessedik S. u. 1. sz. alatti épületében üdülési lehetőséget kínál a helyi gyülekezet.
A részvételi díj
felnőtteknek: 1200 Ft/nap,
gyermekeknek: 800 Ft/nap.
Érdeklődni
Jáki Andrásnál lehet,
a (06-84) 316-198-os telefonon.

Keresztség a Balatonban

Örömteli, áldásokban és tapasztalatokban gazdag siófoki eseményről szeretnék beszámolni „Az Idők Jelei” olvasóinak.

Május 4-én értesültünk arról, hogy öt leendő testvérünknek május 18-án lesz a keresztsége (kérésükre) a Balatonban. Nagyon rövid volt az idő a felkészülésre, és helyet sem tudtunk ennek a szép alkalomnak méltó megünneplésére. Pünkösöd lévén, a Balatonon vitorlás versenytől kezdve sokféle programot szerveztek, tehát a szabadstrandon semmiképpen nem lehetett megtartani a keresztségi istentiszteletet.

A keresztség mindig nagy öröm, a legnagyobb esemény egy keresztény életében, hiszen ekkor köt szerető Istenével egy életre szóló szövetséget. Ezért gondoltuk úgy, hogy ezt mindenképpen az eseményhez méltó módon kell megünnepeelnünk, még ha a helyszín rendhagyó is lesz. Szívből kértük tehát a jó Istent, mutassa meg azt az utat, amelyet Ő jónak lát, ami a legjobb minden szempontból. Egy hét telt el, amikor is világossá vált előttünk a megoldás. Testvéreink a keresztséget megelőző hetekben olyan helyen dolgoztak, ahol szobakiadással is foglalkoztak, és ehhez volt kialakítva egy szép tágas udvar, nagy fákkal, és – ami a legfontosabb – a Balatonba nyúló telekkel. Amikor eszünkbe jutott ez a lehetőség, felkerestük az illető családot, és megkérdeztük: Megengednék-e, hogy az udvarukon tartsuk a keresztséget? Gyenge hitűnkre jellemzően, először meglepődtünk, amikor azonnal és készségesen odaígérték otthonukat erre az időre, még egy külön helyet is felajánlottak az öltözőkódéshez. Következő kérésünk az volt, mivel igen alacsony a Balaton vízszintje, megengednék-e, hogy előző nap egy gödröt ássunk, amelybe belelépve történe a beme-

rítés? Ebbe is készségesen beleegyeztek. Örömmel és a jó Isten iránt hálás szívvel jöttünk el tőlük.

Sátán azonban újabb akadályt igyekezett felállítani. A hét közepén ugyanis felhívott a tulajdonos, hogy a szomszédja éppen szombaton akarja a kerítést javíttatni, mivel a következő héten már fürdővendégei lesznek. Ő Budapesten lakik, és csak ez a nap jó neki erre a munkára. Ismét könyörögtünk a jó Istenhez, hozzon valamilyen megoldást a kérdésben. Amikor elérkezett május 14-e, odaérkezve azt láttuk, hogy nem kezdték a munkát. Később megtudtuk, hogy a mesternek közbe jött valami, ezért csak a következő héten tudja elkészíteni a kerítést. Ezért a tapasztalatért is csak hálát tudtunk adni a jó Istennek.

A keresztség napján – úgy éreztük –, a gyönyörű idő, a kellemes vízü Balaton, mind Istent dicsóíti. A keresztelendőkhöz Egervári Oszkár testvér szóló Péter első levele 3. fejezete 21–22. versével: *„Ami minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, ami nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által. Aki Istennek jobbján van, felmenvén a mennybe; akinek alávetettek az angyalok, hatalmasságok és erők.”* A keresztségről mint megtartó erőről beszélt. Igehirdetés után öt boldog ember lépett a Balatonba, hogy szövetséget kössenek Megváltójukkal, akit egész életükben szolgálni kívánnak.

A „végtelen víz”, a madarak éneke, az áhítatos csend, mind a példaadó Jézust juttatta eszünkbe. Útravaló és biztató igéket Sonleitner Károly olvasott a Kolossébeliekhez írt levél 3. fejezete 1–3. versét: *„Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülvén. Az odafelvalókkal tö-*

rődjete, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.” A keresztségi istentiszteleten a nágo-csi énekkar szolgált, valamint versek és zenei szolgálat hangzott el.

Az egész gyülekezet hálás volt a jó Istennek, hogy a mi kétségeskedésünk és bizonytalanságunk ellenére is gazdagon megáldotta ezt a napot. Tanulhattunk ismét: ha valaki bizalommal kér Istentől és a gondjait teljesen az Ő kezébe teszi, az Úr megadja azt, ami a javára szolgál.

Hogyan is ért véget a történet? Néhány nap múlva visszamentünk ehhez a családhoz egy kis ajándékkal, könyvekkel és virággal. Elmondták, hogy nagy hatással volt rájuk is az egész esemény, annyira, hogy a következő héten a Népszabadságban a feleség (aki újságíró) meg is jelentetett egy rövid cikket a náluk történekről. A szombati eseményt elmesélték író, költő, színházi rendező barátainknak is, akik nagyon sajnálták, hogy nem lehettek jelen, pedig – ahogy mondták – szívesen részt vettek volna egy ilyen, általuk még sosem látott alkalmon. Megígérték, hogy elolvassák az ajándékba kapott könyveket.

Így zajlott le ez a szép esemény. Kérjük a jó Istent, bárcsak azok is elfogadnák Jézust személyes Megváltójuknak, akik érdeklődőként vettek részt ezen az alkalmon. Bárcsak ehhez mi is hozzá tudnánk járulni példamutató életünkkel, a Krisztus útját követő gyülekezeteinkkel, ahova örömmel jönnek az érdeklődők. Vágyunk az, hogy minél előbb ismét ilyen szép eseményben legyen részünk, hogy újra és újra elmondhassuk a zsoltárával együtt: *„Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr. Boldog az az ember, aki Őbenne bíz.”* (Zsolt. 34:9)

Kissné Benkő Tünde

A szavakon túl

Gondolatok a szavak erejéről és erőtlenségéről keresztény szemmel

„Szó, szó, szó...”
(Shakespeare: Hamlet)

A szavak dömpingjében élünk. Multi-kultúrás világunkban szinte percenként hatalmas szóáradattal bombáznak bennünket. Ma mindenki beszél: hirdet, képvisel valamit, véleményt mond, kinyilatkoztat, megcáfol, előterjeszt, fecseg, beszél akkor is, ha nincs mondanivalója. Így próbálunk érvényesülni, hatni egymásra; hol építően, hol rombolva, de sokszor csak semmit, vagy csak keveset mondva. Hogy mára mennyire elértéktelenedtek szavaink, azt már a politikában is felismerték, amikor az egyik választási plakáton a következőket olvashattuk: „Első a tett, második a szó.” A beszédünk elsekélyesítésére szolgáló mobiltelefonokat kínáló hirdetések között egyebek mellett ezt is olvashattuk: „Vidd túlzásba, SMS 18, DUMA 20 forint”. Mintha külön iparág szerveződne az üres beszéd „termelésére”? Ma beszédkultúra helyett inkább „beszédverseny” létezik. Ki tudja legyőzni a másikat több, hatásosabb beszéddel, ki tudja minél hangzatosabban, harsányabban eladni magát, akár hemzsegő magyartalanságokkal is. Ma az lesz sikeres, aki gyors beszédű, lehangoló, megnyerő, még akkor is, ha a valódi belső tartalom, értékek hiányoznak is. Hasonlóról szólunk Salamon király háromévesével ezelőtt leírt intelmei is. „A férfi szájának hasznával elégedik meg az ő belseje; az ő beszédének jóvedelmével lakik jól.” (Péld. 18:20)

Kiváltságos helyzetben van ma az, aki ha kell, tud csendben maradni és megtanul kevés beszéddel sokat mondani, az is, aki kellő időben tud igent vagy nemet mondani. Példabeszédek könyve szerint mindenki megtanulhatja a helyes gondolkodásból származó tiszta beszéd művészetét. „Utálatosak az Úrnak a gonosz gondolatok, de kedvesek a tiszta beszédek.” „A bölcsnek elméje értelmesen igazgatja az ő száját, és az ő ajkain öregbíti a tudományt. Lépes méz a gyönyörűséges beszédek; édesek a léleknek, és meggyógyítói a tetemeknek.” (Péld. 15:26; 16:23–24)

I. A SZÓ HATALMA

„A nyelv is kicsiny tag,
és nagy dolgokkal hánnya magát.” (Jak. 3:5)

A Biblia szerint a szavaknak hatalmas erejük van. „Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van, és amiképpen ki-ki szeret azzal élni, úgy eszi annak gyü-

mölcsét.” (Péld. 18:21) A szó lehet fegyver, mérgező, kábító szer, pusztító tűz és mérgezett forrás, de lehet orvosság, balzsam, lépes méz, védőernyő, védőkard, gyenge záporosó, édes víz és jó gyümölcs, „amiképpen ki-ki szeret azzal élni...”. E kétélű fegyver mindkét oldalát egy mondatban foglalja össze Salamon király a következőképpen: „Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot.” (Péld. 15:1) Talán legszembeütőbb „látványossága” romlott természetünknek, hogy sokszor „ugyanabból a szájból jó ki áldás és átok... a forrás ugyanabból a nyílásból csörgedeztet-e édest és keserűt? Kicsiny tag is nagy dolgokkal hánnya magát, csekély tűz (a nyelv) mégis mily nagy erdőt felgyújt.” (Jak. 3:10–11, 5)

Sokszor felmérhetetlen számunkra az is, hogy beszédünkkel mit csepegtetünk el mások szívében: mézet vagy mérget? A tiszta, nemes, építő szavak valóban „meggyógyítói a tetemeknek” (Péld. 16:24), ellenben a súsárló, fecsegő, hazug beszéddel a halál követeivé válnak. A kimondott szónak viszont nemcsak környezetünkre, hanem önmagunkra is hatása van; ha akarjuk, ha nem, visszahat ránk, nagymértékben befolyásolva további tetteinket, cselekedeteinket. „Ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet...” (Préd. 5:6) Beszédünknek másokra és magunkra gyakorolt hatásán túl, van még egy ún. belső „minőségellenőrző” szerepe is. Ezt Jézus a következőképpen fogalmazta meg: „Mert a szívnek teljességéből szól a száj. A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. Mert a te beszédeidből ismertetsz igaznak, és a te beszédeidből ismertetsz hamisnak.” (Mt.12:34/b, 35, 37) Röviden ezt így is mondhatnánk: beszédünk csak azt fejezi ki nyilvánvalóan, ami a gondolatainkban annyira elevenen él, hogy már nem tudjuk magunkban tartani, kikíváncozik belőlünk. Sokszor persze még beszédünkkel is megtéveszthetjük embertársainkat „hízlekedő szájjal, kettős szívből szólva” (Zsolt. 12:3), de előbb vagy utóbb sajnos, saját nyelvünk árul el bennünket. „A te szád kárhozzát téged, nem én, és a te ajkaid bizonyítanak ellened.” (Jób 15:6) Jézus a Hegyi beszédében is az egyenes és határozott beszédre tanított: „Hanem legyen a ti beszédeitek: igen-igen, nem-nem; ami pedig ezeken felül van, a gonosztól van.” (Mt. 5:37) Amikor igent kell mondani, ne mondjunk nemet és fordítva, de legfőképpen, soha ne mondjunk egyszerre igent és nemet. Jézus közvetve e figyelmeztetésében is az elhű, „igen-nem gondolkodásra” tanított. Vagyis tanuljunk meg először gondolkodásunkban a jót a rossztól radikálisan megkülönböztetni, elválasztani, amelyet az-

tán beszédünkkel és tetteinkkel is következetesen képviseljünk.

II. A HAMIS BESZÉD VESZÉLYEI

„Nem szép az őszinte szó,
és nem őszinte a szép szó.”
(Lao-Ce)

Szavaink Istentől származó méltóságát, erejét helytelen használattal hamar elkoptathatjuk, kiüresíthetjük. A szavak isteni rendeltetésükkel való visszaélés során könnyen elerőtlenednek, hitelüket veszíthetik. Ha nem azt mondjuk, amit komolyan gondolunk, vagy éppen gondolkodás nélkül beszélünk, egész lényünk őszintesége kérdőjeleződik meg.

Szavaink elhasználódásáról, jelentésük fokozatos és tragikus megfogyatkozásáról Pilinszky János egyik versében a következőképpen vall:

„Nem föld a föld.
Nem szám a szám.
Nem betű a betű.
Nem mondat a mondat.

Isten az Isten
Virág a virág
Daganat a daganat.
Tél a tél.
Gyűjtőtábor a körülhatárolt
Bizonytalan formájú terület.”

Milyen sokszor hallani munkatársak, barátok vagy akár házaspárok között is ilyen és ehhez hasonló, kárhoztató szavakat: „mondhatsz, ígérhetsz bármit, én már nem hiszek el neked semmit”. Mikor juthat, vagy juthat-e egyáltalán valaki ide? Istennél ez sohasem történhet meg. Ő „mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr, a szeretet soha el nem fogy”. (I. Kor. 13:7–8) Ez persze nem jelentheti azt, hogy szeretetével, bocsánatával folytonosan visszaélhetünk, könnyen kiejtett szavakkal sorozatosan becsaphatjuk Őt, hiszen ekkor is kizárólag magunkat tévesztjük meg! Hamvas Béla idézi Nietzsche egykori vallomását: „Hogy az ember mennyit hazudik másoknak, elenyészően csekély ahhoz képest, hogy mennyit hazudik önmagának (és Istennek).” (Hamvas Béla: Bizánc, Bp. Athéneum 1934.) S hogy az önmagunknak való hazudás milyen félelmetes következményekkel járhat, és e könnyelműen vett hiányosságunk a bűn milyen ördögi körforgását eredményezheti életünkben, arról Dosztojevszkij a következőképpen fogalmaz: „Aki önmagának hazudik, és a tulajdon hazugságát hallgatja, odáig jut, hogy nem fedez fel semmilyen igazságot sem magában, sem maga körül, így aztán tiszteletlenségbe süllyed mind magával, mind másokkal szemben. Ha meg nem tisztel senkit, szeretni sem tud többé, azért pedig, hogy szeretet hiányában is elfoglalja magát, és szórakozzék, átengedi magát a szenvedélyeknek, a durva élvezeteknek, mígnem elállatiasodik bűneiben, és mindez attól van, hogy szüntelenül hazu-

dik az embereknek is, magának is. Aki önmagának hazudik, az tud megsértődni a legkönnyebben.” (Dosztojevszkij: Karamazov testvérek, 1880.) S itt értünk el gondolatmenetünk talán legkényesebb pontjához.

Vajon Jézus a Jelenések könyve laodiceai levelében a végidő hívő keresztényeit nem úgy jellemzi-e, hogy egy a saját szavaik által is képviselt, folyamatos öncsalásban élnek? „Mivel azt mondod: gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem: és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a szánandó és szegény és vak és mezítelen.” (Jel. 3:17) A végidő kereszténységének egyik tragikus jellemzője, hogy szavaikkal, beszédükkel próbálják meghamisítani, „átírni” azt a kérlelhetetlen valóságot, amiről Jézus beszél nekik. A végidő keresztényei számára tehát két valóság létezik: az egyik az, ahogy ők látják önmagukat és Istent, a másik pedig – amelyről viszont nem szívesen vesznek tudomást –, ahogyan Isten látja őket jelenlegi és jövőbeni állapotukat illetően. Nem nehéz kitalálni, melyik az igazi. Mi következhet mindebből? Az, hogy úgy beszélhetünk vallásos, biblikus kérdésekről – mint például megváltás, hit, szeretet, Jézus Krisztus személye és keresztáldozata –, hogy csak elméleti tudásunk van mindenről, de a maguk valóságában nincs személyes kapcsolatunk velük. Sajnálatos tény, hogy ebben a korban (végidő) Jézus az ajtón kívül áll, zörgetve, bebocsátásra várva a laodiceai gyülekezetbe. „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem.” (Jel. 3:20) Figyelemre méltóak egy XX. századi teológus, Francis Scheffer gondolatai, amely a keresztény szavak, és fogalmak ezen belül Jézus Krisztus nevének fájó kiüresedéséről szólnak. „Már ott tartok, hogy ha a »Jézus« szót hallom – amely pedig olyan sokat jelent számomra, a történelmi Jézus személye és műve miatt –, nagyon elővigyázatos vagyok, mert nagy szomorúságomra jobban kell félnem a Jézus szótól, mint a modern világ bármely más szavától. Úgy használják ma már e szót, mint valami tartalom nélküli jelszót, és nemzedékünket követésére buzdítják... Abba a félelmetes helyzetbe kerültünk, hogy a »Jézus« szó magával Jézus személyével és mindazzal szembekerült, amit Jézus tanított. Azért tartózkodónak kell lennünk a »Jézus« szó iránt azért, mert szeretjük Jézust, nem pedig azért, mert nem szeretjük Őt. Küzdenünk kell ez ellen a tartalmatlan jelszó ellen, amely mélyen gyökerezik az emberiség emlékezetében, és amelyet csupán társadalmi formák megőrzésére és ellenőrzésére használnak. Lelki gyermekeinket is meg kell tanítanunk erre a harcra.” (Francis Schaffer: Szabadulás az értelemről, Evangéliumi kiadó 1983.)

III. A SZÉLNEK VALÓ SZAVAK

„...szélnek valók a kétségbeesettnek szavai” (Jób 6:26)

A fenti igei mottóban maga Jób kérleli barátait, hogy a szenvedései közben kimondott, keresetlen panaszszavait kezeljék együttérző szeretettel. Ne vegyék „készpénznek” a fájdalomban kiejtett mondatait. E kérésé-

ben Jób, ha burkoltan is, de kifejezi azt az általános lelki törvényszerűséget, hogy a csüggedt, elkeseredett ember beszéde legtöbbször csak egy pillanatnyi helyzetből, érzelmi állapotból táplálkozó jalkiáltás. Ezzel azt is kimondja, hogy a kétségbeesett szavak sokszor híjával vannak az értelmi átgondolásnak, belátásnak, erkölcsi megfontolásnak. Legtöbbször az ekkor elhangzott mondatok egy bizonyos „beszédkényszer” szüleményei: az elviselhetetlen fájdalom kimondása bizonyos mértékben levezeti, enyhíti azt a belső feszültséget, amelyet a szenvedő ember ilyenkor átél.

Mind a művészet, mind a modern pszichológia ismeri ennek az állapotnak belső mechanizmusát, sokszor jótékony lelki hatását. Mire figyelmeztet mindez bennünket? Talán, hogy ne vegyük túl komolyan elesett, esetleg depressziótól szenvedő embertársaink szavait? Nyilvánvalóan nem. Sokkal inkább arra intenek, hogy ne vonjunk le végleges következtetéseket lelkileg meggyengült embertársaink beszédéből. Ne nehezteljünk rájuk akkor se, ha történetesen szavaikkal önmagukat, másokat, esetleg bennünket is súlyosan megítélnék. Maga Jób is belátta panaszkodása értékét: „szélnék való”, nem szükséges megjegyezni, elemezni őket.

Az előbb elmondottakat erősíti meg Prédikátor könyvében Salamon király is, egy más vonatkozásban: „Ne figyelmezz minden beszédre, melyet mondanak, hogy meg ne halld szolgádat, hogy átkoz téged. Mert sok esetben tudja a te lelked is, hogy te is gonoszt mondtál egyebeknek.” (Préd. 21:22)

Nem szükséges minden emberi kijelentésen, véleményen megütközni, egyáltalán szóba állni, túl sokat foglalkozni vele, még akkor sem, ha bennünket érint negatívan, hiszen sokszor mi is mondunk meggondolatlanul gonosz dolgokat másokra. Jézus Krisztust szinte gyermekkorától kereszthaláláig gúnyolták, szidalmazták, hazug, cinikus vádakkal illették ellenségei. Ám Ő mindezek között sem veszítette el lelki egyensúlyát, nem védekezett e vádak ellenében, nem tulajdonított nagy jelentőséget ellenségei kétségbeesett gyűlölködésének: a szélnék való szavak értéke szerint viszonyult hozzájuk. Jézus a próféciák szerint nemcsak az arcát tette olyanná, mint a kova, hanem bizonyos esetekben érzékszerveit is. „Kicsoda vak, hanem az én szolgám, és olyan süket, mint az én követem, akit elbocsátok.” (Ésa. 42:19)

IV. SZÓ ÉS TETT

„Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram, Uram!
Megy be a mennyeknek országába;
hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”
(Mt. 7:21)

A büntől megromlott természetünk egyik leggyengébb pontja, amikor beszédünk nincs összhangban tetteinkkel és fordítva. Miféle megfoghatatlan ellentmondás lényünkben, hogy amit kimondunk szavakkal, azt sokszor úgy könyveljük el magunkban, mintha már meg is tettük volna. Amiről pedig megállapítjuk, hogy nem akarjuk megtenni, a következő pillanatban már meg is cselekedjük azokat.

Erről a fájdalmas kettősségről szól Jézus két fiúról szóló példázata: „De mit gondoltok ti? Volt egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben. Az pedig felelvén, monda: nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne. A másikhoz is odamenvén, hasonlóképpen szól, az pedig felelvén, monda: én elmegyek uram, de nem ment el. E kettő közül, melyik teljesítette az atya akaratát? Mondának néki: az első. Monda nékik Jézus: Bizony mondom néktek: a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában.” (Mt. 21: 28–31)

A példázat szerint mindkét fiú „mellébeszél”. Aki azt mondta, hogy elmegy, nem ment el, aki pedig nemet mondott, mégis elment. Egyik sem azt tette, amit a szavaival vallott. Bár Jézus az utóbbi esetről úgy vélekedett, hogy ő szavaival ellentétben mégiscsak teljesítette atyja akaratát. Az első fiú viselkedését viszont, aki a farizeusok és írástudók magatartását képviselte, rendkívül elmarasztaló kritikával illette. „A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Istennek országában.” (Mt. 21:31)

Jézus szerint a korabeli és a mindenkori farizeusi, külsődleges vallásosság egyik legjellegzetesebb vonása volt, hogy úgy vélték: sok szép, kegyes beszéddel, ígérettel pótolni lehet mindazt, ami a szívből hiányzik.

„Ez a nép szájjával közelget hozzám, és ajkával tisztel engem: szíve pedig távol van tőlem.” (Mt. 15:8) – idézte gyakran Jézus az írástudóknak Ésaías tekercséből.

Bár Jézus (az apa) egyik fiát sem dicsérte meg – mivel az utóbbi nyíltan, gondolkodás nélkül nemet mondott az apa kérdésének –, mégiscsak a magukat vallásosnak nevező farizeusokat ítélte el magatartásukért. Az Isten nevében kimondott szavakkal való felelőtlen játék az Ő szemében elfogadhatatlan. Ennek a hibának esett áldozatul az ószövetségi hívő nép is, amikor jóhiszemű ígéretet tett Istennek a Sínai hegy lábánál: „Elméne azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá mindazokat a beszédeket, melyeket parancsolt nékik az Úr. És az egész nép egy akaratall felelt és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megtesszük.” (II. Móz. 19:7–8)

Elgondolkodtató, hogy az ókori keleti vallásfilozófiák és népi bölcsességek is milyen sok erkölcsi tanulságot, világos összefüggést tártak fel a szavak és a cselekedetek kapcsolatáról.

Konfuciusztól, az i. e. V. századi filozófustól a következő mondásokat jegyezték le tanítványai:

„Ha a régiék nem mondtak ki valamit szavakban, azért tették, mert szégyellték volna, hogy tetteik nem érik utol azokat.

A nemes ember lassú akar lenni a szavaiban, de fürge a tetteiben.

Aki mindenkit csak a szájából jövő szép szavakkal fogad, azt legtöbbször meggyűlölik az emberek.

A mester meghagyta Ci-tiao Kainak, hogy vállaljon hivatali tisztséget. Az azonban így felelt: »Ehhez én még nem vagyok elég szavahihető.« És a mester örvendezett.

Eleinte úgy voltam, hogyha kapcsolatba kerültem valakivel, akkor beszédét hallva bíztam a tetteiben. Most azonban, ha valakivel kapcsolatba kerülök s hallom

a beszédét, megvizsgálom a tetteit is.” (Konfuciusz beszélgetései és mondásai, Argumentum Bp. 2001.)

V. A SZAVAKON TÚL

„Mert nem beszédben áll az Istennek országa,
hanem erőben.” (I. Kor. 4:20)

A fenti igeverszerint a kereszténység minden más állítás és szomorú tapasztalat ellenére sem, egy a pusztán szavaiból és dogmatikájából álló vallás kell legyen. Az igazi kereszténység mindig az erejében volt tetten érhető, mégpedig az Istentől alászálló, gyakorlati szeretet erejében. Erről tanúskodnak Pál apostol „Szeretet himnuszának” kezdő sorai is: „*Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen énbenem, olyanná lettem mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.*” (I. Kor. 13:1)

Valódi kereszténység csak ott van, ahol a legszebb szavakat is túlharsogják az igaz tettek. Erre figyelmeztet János apostol is, amikor a következőket írja: „*Fiacskaím, ne szóval szeressünk, hanem cselekedettel és valósággal.*” (I. Jn. 3:18)

Jézus a juhok és a kecskék példázatában a neki jobb keze felől álló üdvözülteket így jellemezte: „*Mert éheztem és ennem adtatok, szomjúhoztam és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok engem; Meztelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattok, fogoly voltam és eljöttetek hozzám..., amennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtetek meg.*” (Mt. 25:35–36. 40)

Jakab apostol a bölcsesség valódi értékmérőjeként szintén az igaz cselekedeteket állítja elének. „*Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcsességnek szelídségével.*” (Jak. 3:13)

Mindebből mi következik? Elsősorban az, hogy a kereszténység a szó helyes értelmében a leggyakorlatiasabb vallások közé tartozik. Jézus követése – a Bárányé,

aki néma – nem más, mint csöndes jelenléte, de aktív cselekvése az Isten szavának, szeretetének. S hogy ez mit jelent a gyakorlatban, erről a következőképpen szól az i. e. IV. században élt kínai filozófus Lao-ce, majd a XIX–XX. században élt Ellen G. White.

„A szavaknak ősapjuk van,
A tetteknek királyuk van:
Ezt nem értik az emberek,
És engem ezért nem értenek.

A felhő széle:
A zápor vége,
Kevés szó:
A lét békéje.
A bölcs ritkán és röviden szól.
Jelenléte erősebb a tettnél.
Hallgatása ékeesebb a szónál.
A szó elveszi az erőt,
A hallgatás növeli az erőt.
A bölcs tudja ezt, ezért bírja viselni
mások terhét.
A csend hatalmát mutatja
tanítványainak, a gyertya fényét
talmi csillogás helyett.”

(Lao-ce: Az Út és Erény könyve,
Weöres S. és Benczúr Lilla fordításában)

„Amikor emberek nem támaszkodnak többé emberekre és a saját ítéletükre, hanem valóban az Istenbe vetik bizodalmaikat, akkor ez az alábbi dolgok által lesz nyilvánvalóvá minden esetben: szelídlelkűség, kevesebb beszéd, több ima, körültekintő gondosság a tervezésben és a döntésekben. Egyértelmű lesz, hogy ezek az emberek ténylegesen Istenre támaszkodnak és keresztény gondolkodásúak.” (Ellen G. White: Kiben bízhatunk?)

Soós Attila

---

hírek

GYERMEKSZÜLETÉS

„Az Idők Jelei” idei előző számaiból sajnálatos módon kimaradt két 2001-es gyermekszületésről szóló híradás.

Kovács Ferencnek és Kovács Ferencné Szilágyi Máriának, a miskolci gyülekezet tagjainak fiúgyermek született, Kristóf.

Bózsván lakó prédikátor munkatársunk, Molnár Miklós és felesége Molnárné Kaposi Ildikó otthonába kislány érkezett, Vivienn.

2002. januárjában született Morvai Tivadar, szekszárdi testvéreink, Morvai Szilveszter és Morvainé Bíró Ildikó harmadik gyermeke.

2002. július 6-án megszületett Juhász Gyula és Matus Johanna kislánya, Juhász Gergő.

Kívánjuk, hogy Isten áldása kísérje a szülők és a gyermekek életét egyaránt!

ESKÜVŐ

2002. június 23-án az eleki imaházban Balogh Éva és Szalai Zsolt kötött házasságot.

Fiatal testvéreink egymás oldalán töltött életére Isten gazdag áldását kívánjuk!

HALÁLOZÁS

Szakács János, az eleki idősek otthona legidősebb lakója életének 96. évében – az idős kor terheit mindvégig példás türelemmel hordozva – elhunyt.

KERESZTSÉG

Az elmúlt két hónapban közösségünket újabb testvérekkel ajándékozta meg az Úr.

Május 12-én Szombathelyen **Eredics Ferencné, Németh Mária** (Sárvár), **Eredics Éva** (Körmend), **Stangl Árpád, Stanglné Bujtás Réka** (Sopron);

Május 18-án Siófokon **Aradi Sándor, Bottka Éva** (Siófok), **Kiss Béla** (Tab), **Keresztes Endre** és **Keresztes Endéné** (Nágocs);

Június 8-án Fehérvárcsurgón **Guti Géza** (Fehérvárcsurgó);

Június 30-án Zugligetben **Harsányi Lajos** (Keszthely), **Horváth Jánosné** (Szombathely), **Oláh Angéla** és **Oláh Éva** (Eger);

Július 6-án Miskolcon **Kulcsár Ferencné** és **Lukács Adrienn** (Miskolc) kötött szövetséget Istennel.

Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszékében. (Jel. 3:21)

testvéreink emlékére

Gyaraki Imréné

2002. május 31-én több mint kétszázan gyűltünk össze a budaörsi új köztemetőben, hogy búcsút vegyünk Gyaraki Imréné testvérnőtől. Az igével – kérésére – a ravatalnál Sonnleitner Károly, a sírnál Csókási Pál testvér szolgált. Fájó szívvel, mégis lelki békével vették körül a koporsót családtagjai, a közlelő és távolról összesereglett testvérek, barátok, szomszédok és ismerősök. Hűséges testvértől búcsúztunk, aki Istennel és emberekkel megbékélve, az Úr akaratába belenyugodva igyekezett mindent elrendezni életében. Szeretteit lelki társaira bízva, 67 éves korában „nyugodott meg a fáradságaitól”. Betegsége két éve kezdődött, de az Úr kegyelmesen elragadta az egyre súlyosabb szenvedések elől.

Mezőberényben – családtagjai ellenzésére – 1957-ben fogadta el Megváltóját. Az eleinte tiltakozó szülők röviddel ezután követték őt a hit útján, majd később ajándékkul kapta testvéreit, gyermekét és unokáját. Felelősséget érzett és hordozott a közösségben az „A” gyülekezetben, Budaörsön, Kelenvölgyben és a Benczur utcában. Betegágyán sem önmagával törődött elsősorban, hanem szeretteivel és az Úr népének sorsával. Lelkünkre kötötte, hogy mindent tegyünk meg a közösség békéjéért, de az igazság elveitől egy jottányit se távolodjunk el. Vigasztalta az a reménység – amiért szüntelen imádkozott –, hogy szeretteivel és küzdő hittársaival együtt lehet majd Jézus Krisztus közeli eljövetelekor.

Vigasztalja a gyászolókat és valamennyiünket az Úr Jézus ígérete: *„Ime hamar eljövök, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.”* (Jel. 22:12)

Hagymássy Béla

A mindig mosolygó, víg kedélyű, sokak Béla bácsiját, Hagymássy Béla testvért búcsúztattuk 2002. május 3-án Mátészalkán. Több gyülekezetből jöttek testvérek, hogy együtt-érzésüket fejezzék ki a feleség és a családtagok számára. A ravatalnál a városból is sokan megjelentek, akiknek hit-testvéreink életében lelkesen hirdette az élő reménységet, Jézus közeli jövetelét, és az Úrban bízó tartalmas életet. Ha valaki testvérünk műhelyében megfordult, bizonyágtévése nélkül nem távozott.

Megváltójával 58 évvel ezelőtt kötött szövetséget. Családi háza 55 éven át szolgált otthonául a mátészalkai gyülekezetnek, amely központja volt és ma is az a Szalka környéki missziómunkának.

Feleségével nagy szeretetben éltek együtt, egymást támogatva az élet minden dolgában és a hit útján.

A nyolcvannégy éves korában, az Úrban megpihent testvérünk szíve fizikailag elfáradt az utóbbi időben, de fáradhatatlan volt élete utolsó napjaiban is az emberek megkeresésében.

Ravatalánál Reisinger János testvér hirdette az ígét: *„Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.”* (II. Tím. 1:12) A sírnál Csókási Pál testvér idézte Pál apostol vigasztaló szavait: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam...”* (II. Tím. 4:7)

Csókási Pál